

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. I. szám 2015. január hónap

Az arany közép

Szenzációként járta be a világsajtót tavaly novemberben Nik Wallenda esete. A híres akrobatika család sarja Chicagóban két toronyház teteje között sétált át egy kötélén. Lélegzet-elállító produkcióját tragikus balesetet szenvedő dédapja emlékének ajánlotta. A mintegy 2 centiméter átmérőjű kötélén haladva buzgón fohászkodott vállalkozása sikeréért. A 30-as éveinek közepén levő Nik ezzel két Guinness rekordot is megdöntött. Teljesítménye bámulatra méltó, nem mindennapi.

Magam is elképedve meredtem a tévé képernyőjére, amikor az alapos okból késleltetett felvételeket sugározta. Nehéz volt felocsúdni az ámulatból. Majd úgy hozta az élet, hogy konferenciára kellett

utaznom a királyok városába, Székesfehérvárra. Az összejövetel helyszínére igyekezve egy kirakatnál megtorpantam. "Életünk - kötélánc" állt a kiadvány borítóján. Muszáj volt megvennem és áttanulmányoznom. A német szerző, Stanislaus Klemm az egyensúlyozás művészetére tanítja benne olvasóját. Azaz életművészetre. Életünk útja a minden oldalról fenyegető értelmetlenség tatóngó szakadéka felett kifeszített kötélén át vezet. Rálépni és előrehaladni, mindvégig egyensúlyozni, ebben áll az igazi életművészet - írja. És sorolja is a különféle ellentétpárokat:

egyedül - együtt, közelség - távolság, békés - kötekedő, türelmes - türelmetlen, megtartani - elengedni, megőrizni - megváltoztatni... mennyi kihívás zarándokutunkon, s bizony nem könnyű az egyensúlyt megtalálni. Az élet feladat, az élet célja maga az élet - olvastam valahol. Ezek a rövid és velős bölcsességek most újabban egészülnek ki: *az élet az egyensúlyozás művészete.*

Nem csorbítani akarom a kötéláncos teljesítményét. Az magáért beszél. De engedtessek

meg, hogy megjegyezzem: legalább ilyen világraszóló dolognak gondolom, ha valaki a „semmi árja” fölött lavírozva képes elkerülni a szélsőségeket. Nem tudjuk, mennyi idő adatik még nekünk és azt sem, hány fejetből áll a vizsgaanyag. De kaptunk ismét némi haladékot a beköszöntő új esztendővel. Esélyt a nagy számonkérés előtt.

Hát lépünk rá a kötélre újból! Félelemre semmi okunk. Egy aggódó és rajongva szerető Atya tekintete kíséri minden próbálkozásunkat.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

ANÁNIÁS

Anániás már indult, de Jehudéja letérdelt elébe és sírva kérlelte, hogy ne menjen.

— Ne vétkezz — emelte fel Anániás —, mennem kell, az Úr akarja ezt.

— Nem igaz! — Jehudéja hangja megkeményedett, tekintetét a harag sötétje árnyékolta. — Az Úr nem akarhatja a pusztulásodat. Katonák strázsálják Júdás házát, ahol a társusi szállást kapott. Beszélük, hogy elfogató parancsot is hozott magával és addig nem nyugszik, amíg meg nem tisztítja a várost Krisztus követőitől. Önmagad adnád fel...? Elsőnek...?

— Júdás is Krisztus követője — mondta Anániás —, a társusinak csak egy szavába kerülne és elhurcolnák... De ő nem mondta ki azt a szót...

— Még megteheti...! — kiáltott az aszszony. — Ne áltasd magad Anániás, hiszen te is tudod, hogy azzal az emberrel a rontás jött be Damaszkuszba. Ne tagadd, te is félsz.

— Csak féltem — mondta Anániás —, de a félelmet Isten számúzta a lelkemből... Értsd meg, Jehudéja, hogy az ő parancsára cselekszem. Néki engedelmeskedem, amikor elmegyek ahhoz az emberhez, aki vár rám. Segítséget vár. Mert az a jövevény, most mindnyájunknál nyomorultabb.

— Nyomorultabb...? Az üldöző az üldözöttnél...? Anániás, hogy értsem szavaiadat...?

— A társusi ember vak, Jehudéja. Isten visszavette szeméből a fényt, sötétséget bocsátott rá.

— Áldott legyen érte — sóhajtott Jehudéja —, hogy nem hagyja a bűnt büntetés nélkül. Attól fosztotta meg a szörnyeteget, ami nélkül csak tehetetlen

báb csupán. Félelme, akivel még egy gyerek is tréfát üzhet. Koldus, mások könyöradományára kárhozzátva. És talán éppen azok dobnak majd neki alamizsnát, akiket gyűlölt, akiknek a vesztét akarta.

Jóézer érkezett, a damaszkuszi Krisztuskövetők egyike. Az arca sápadt, a hangja elfulladt a sietségtől.

— Elvesztünk, Anániás — mondta —. Kadmielt, a fazekast már elfogták a katonák...

— Kitől tudod...?

— Jótámtól...

— És Jótám, kitől hallotta...?

— Nem kérdeztem... De bizonyára olyan valakitől, aki látta...

— Ki látta? Ki volt ott...? Ahelyett, hogy a szavakat szedegeted össze, győződj meg előbb az igazságról...

— Minek, Anániás...? Rövidesen mindnyájan meggyőződhetünk róla... A társusi ember nem kegyelmez egyikünknek sem...

— A társusi ember vak! — Jehudéja úgy kiáltotta ezt, mintha örömhírt közölné.

— Nyugodj meg, Jóézer... A katonák sem cselekedhetnek nélküle... Isten azért, hogy megvakította, nekünk teremtetete meg a menekülés útját...

— Isten nem ezt a menekülést szánja nekünk — mondta Anániás —, hanem éppen a fordítottját... Hogy az az ember lásson és a mi szemünkkel lásson...

— A farkas sohasem nézhet a bárány szemével — mondta Jóézer.

— Isten teremtő ereje a farkast is bárányvá változtathatja — mondta Anániás. — Ha nem lennél a hitben oly erőteljes Jóézer, akkor ezt magad is tudhatnád...

— Lehet — mondta Jóézer —, de én eddig csak a társusi farkas tetteiről hallottam... Nincs még egy olyan megátalkodott farizeus, aki annyira az elveszejtésünket óhajtana, mint ő...

— Már nem, Jóézer — mondta Anániás —, már nem... Az a társusi ott a Júdás házában imádkozik. És nem a hatalmát kívánja vissza, hanem azt, hogy lásson... Eredj el, szólj hozzám az Úr, és add vissza látását, mert választott gyermekem ő,

hogy hordozza az én nevemet a pogányok, királyok és Izrael fiai előtt.

— Ember, mit akarsz tenni...?! — Jehudéja megragadta Anániást, maga felé fordította. — Nézz rám! Csakugyan meg akarod gyógyítani...? Hiszen ha ismét látni fog, az első, akire ráteszi a kezét, az te leszel. És utánad mind, a többi... Ezt akarod?

— Csak eszköz vagyok az Úr kezében Jehudéja... Ő cselekszik majd általam...

— Vigyázz, Anániás — mondta Jóézer —, a Sátán is megjelenhet az Úr képében...

— Csak annak — nézett rá Anániás —, aki nem ismeri az Istent... Akinek még sohasem jelent meg, akihez még sohasem szólt... Engedjetelek, vár rám az az ember...

Jóézer leoldotta a törét, Anániás felé nyújtotta.

— Fogd ezt, testvérem, és rejtse a köntösöd alá...

- Nem — ingatta a fejét Anániás —, hiszen ezzel csak azt ismerném be, hogy kételkedem az Úr szavában és inkább egy darab vastól várom a segítséget... Ne kísérts, Jóézer...

— Te tudod — tette vissza a törét Jóézer —, de azt nem tilthatod meg, hogy szóljak a tanítványoknak és ha kell megvédjünk... Még akkor is, ha egyenlőtlen harcnak nézünk csak elébe. Anániás mosolygott ezen, Jehudéjához fordult.

— Visszajövök — mondta — bízzál az Úrban, asszony... Ne szégyeníts meg azzal, hogy éppen a te szívedben vert sátrat a kételkedés... Avagy mit gondolsz, és te is Jóézer... Mernék cselekedni, ha nem érezném az Urat a hátam mögött...?

-- Nem, hiszen csak ember vagyok én is...

— Menj hát... — mondta Jehudéja —, és cselekedj a te hited szerint...

Egy Biblia naplója

Írta: Ismeretlen

Gazdám újevkor elhatározta, hogy napon-ta elolvas egy fejezetet belőlem. Az éjjeli-szekerényen fekszem. Még nem olvasott.

Január

A gazdám leporolt. Egyéb nem történt.

Február

Elvitt a gazdám egy bibliaórára. Örülök, hogy végre kézbevettek. Valamit keresett a gazdám bennem, de nem találta meg.

Március

Változatlanul az éjjeli szekrényen heverek.

Április

Az újságok közé kerültem.

Május

A gazdám leporolt, és a könyves asztalra tett.

Június

Egy bőröndbe kerültem, sok holmi közé. Úgy látszik, a gazdám elutazik.

Július

A gazdám megérkezett. Mindent kipakolt a bőröndből, egyedül én maradtam ott.

Augusztus

Ismét otthon. A gazdám ismét a könyves-polcra tett.

Szeptember

Este. Borzalmas vihar kerekedett. A gazdám elővett. Idegesen lapozott bennem. Végre a 91. zsoltárnál olvasni kezdett.

Október

Ma nincs veszély. A gazdám pihenni hagy.

November

Ma este imaórára készül a gazdám. Levett a könyvespolcra, belém lapozott, olvasni kezdett, de hirtelen csengett a telefon. Engem lecsapott az asztalra, felvette a kagylót, hosszan elbeszélgetett, majd amikor befejezte, visszatett a könyvespolcra.

December

Egy meghívót helyeztem lapjaim közé melyben tudatták vele, hogy egy bibliatanulmányozó hét kezdődik. Már előre örültem, hogy végre a gazdám kezébe vesz és olvasni fog, de hiába vártam. Ott maradtam a könyvespolcon. A gazdámnak nem volt szüksége rám...

És elment Anániás az Egyenes utcába a Júdás házához. A ház előtt katonák strázsáltak, egyikük megállította.

— Hová, barátom... ?

— Saulus, a társusi vár rám — mondta Anániás.

— Ezt mindenki mondhatja. Hogy hívnak?

— Anániás.

A katona bólintott, majd bement a házba. Kis idő múltán visszajött, intett Anániásnak.

— Bemehetsz — mondta —, de előbb szeretném tudni, hogy jó szándékkal vagy-e. Nyisd szét a köntösöd.

Anániás úgy cselekedett, a katona gyakorlott mozdulatokkal megmozdította.

— Jól van — mondta aztán.

Anániás bement a kapun, az udvaron Júdással találkozott.

— Már nagyon vár — mondta Júdás és fejével a ház felé intett. — Három napja nem vett étket magához, vizet is csak keveset ivott... Nagyon gyönge...

Saulus felemelte fejét az ajtónyitásra. Világtalan szeme, mint a kialudt méces. Göndör, fekete hajában tenyérnyi fehér sziget a hirtelen megöszült hajszálakból. Összegörnyedve térdelt a szoba közepére terített gyékényen, mellette cseréptálon a gondosan odakészített kenyér, hús, gyümölcs, érintetlen.

— Ki jött be... ? — szólalt meg Saulus. — Anániás, te vagy az... ?

— Igen — mondta Anániás —, én vagyok...

— Megígérte Isten, hogy eljössz — mondta Saulus —, vártalak...

— Tudom, atyámfia és most itt vagyok... Jézusnak köszönd ezt, aki megjelent néked az úton...

— Üldöztem őt... — mondta Saulus.

— Megbocsát néked... — mondta Anániás.

— Gyűlöltem őt... — mondta Saulus.

— Ő szeret téged... — mondta Anániás.

— Nem hittem őt... — mondta Saulus.

— Ő hitt benned és magához emel — mondta Anániás.

Saulus halott szeme átnedvesedett a könnyektől. Csend volt. Hallani lehetett a ház előtt strázsáló katonák lépteit.

— Ó, Anániás — mondta Saulus —,

nincs nálam vétkesebb, nincs nálam elvetemültebb, nincs ki gonoszságban hozzám mérhető. Az Úr sötétséget terített rám és ebben a sötétségben újra láttam mindent. Végignézhettem egész eddigi életemet és megboradtam, Anániás. Előjöttek mindazok, akiket elvittem, akiket tömlöcbe zártam és véres, szétronsolt fejével megjelent nekem egy ember... István... Örültem, amikor a kövek hullottak rá és hittem a szörnyűséges ítékezés igazságában... Azt mondd megbocsát nékem az Úr...? De hogyan... ? Hogy lehet minden gonosztettet és gondolatot megbocsátani?

— Így — mondta Anániás, majd odalépett Saulushoz és kezével megérintette annak szemeit. És akkor mintha pikkelyek esnének le Saulus szeméről és a sötétséget egy pillantás alatt diadalmasan áttörte a fény.

— Látok — kiáltott fel Saulus — látok...! Anániás, drága testvérem, látok...!

— Nem — mondta csöndesen Anániás —, most még csak nézel... Látni csak ezután fogsz, atyámfia, testvérem, Saulus...

Tóth-Máté Miklós

G + M + B

Három királyok jönnek az alkony első árnyán, a Csillag rezgő fénye, mint kék-ezüst szivárvány, mint Isten békecsókja, ragyogni kezd az égen.

Olajfa áll sötétben a hunyó napsugárban, az ég aljára bársony borongás omlik lágyan, és három férfiarcon csillan vöröslő méze.

Csak arcuk finom éles a két szemüknek lángja látszik, amint figyelnek a bűvös csillogásra, mely kúszik földön, égen s egy házajtóig ér el.

A Gyermek tárt kezével ott áll--és szívük dobban, a kincsek földre hullnak, tömjénnek füstje lobban, betöltött férfívek imája, könnye csordul.

Ó, mennyi fájdalomtul könnyül meg itt a lélek, más nyelven, más szavakkal, de egy a gond s a véték. A Gyermek mély szemének sugara mondja: érti.

A tolmács félve kérdi: hogy hívják őt a földön, a messziről jött vándor milyen nevet köszöntsön?-- A válasz szól, s a Három ismételve issza.

Aztán elmennek vissza az éjszakába halkán, szívükben izzik boldog reménység, mint a dallam, mely átzenél a tájon, mint holdsugár a fákon, egy név, csak ennyi: Jézus.

Szent-Gály Kata

Mi tette Menyhártot, a néger királyt oly boldoggá?

Lassacskán mindenfelé elterjedt a hír a csodálatos gyermekről, akinek fény koronázza a fejét. Még a legtávolabbi országokban is hírt kaptak róla. Élt ott három szomszéd király, akiket különös módon Gáspárnak, Menyhártnak és Boldizsárnak neveztek, mint manapság egy lovászt vagy egy házalót. Ennek ellenére igazi királyok voltak, és – ami még figyelemreméltóbb – bölcs emberek. Az írás tanúsága szerint értettek ahhoz, hogy a csillagok járását kövessék, pedig az nehéz mesterség, mindenki tudja, aki megpróbált már csillag nyomába szegődni. Hárman tehát összefogtak, és estefelé pompás kísérettel teve- és elefántháton gyorsan útnak indultak. Napközben ember és állat egyaránt a köves pusztá szikláit alatt pihent. A csillag, amelyet követtek, az üstökös, türelmesen várt az égen. Meg is izzadt kicsit a nap hevében, míg végre ismét besötétedett. Akkor újra a karaván előtt ballagott, ünnepélyesen világított, mutatva az utat.

Így azután a menet jól haladt. Amikor azonban Jeruzsálem helyett Betlehem felé fordult a csillag, nem akarták tovább követni. Arra gondoltak, ilyen fejedelmi gyermek inkább palotában fekszik, semmint egy nyomorúságos faluban. Az üstökös kétségbeesetten ugrált ide-oda, csóválta a farkát, de ez sem használt. A bölcsök olyan okosak voltak, hogy sokáig nem értették meg azt, ami józan paraszti ésszel fölfogható. Ezalatt följött a nap is, a csillag pedig elhalványult. Szomorúan helyezkedett el egy fa koronáján, amely az istálló közelében állt. Aki elment alatta, nem vélte többnek egy ágak között felejtett citromnál. Csak éjszaka mászott ki, és lebegett az istálló fölött. Boldogan pillantották meg a királyok. Hanyatt-homlok ügettek oda. Egész nap kutattak a megígért gyermek után, de nem találták. Jeruzsálemben csak egy visszataszító, hájas ember tartózkodott.

Nos, a három közül egyik, akit Menyhártnak neveztek, mór volt. Hórihorgas és olyan koromfekete, hogy a csillag erős fényében sem lehetett mást látni belőle, mint szemgolyóját és ijesztő fogsorát. Otthon királlyá tették, mert egy picit feketébb volt a többi feketénél. De bántotta az, hogy ezen a tájon úgy néztek rá, mintha az ördög bőrét viselné. Már útközben sikítózva menekültek a gyermekek anyjuk ölébe, amikor tevéjéről lehajolt, hogy édességgel ajándékozza meg őket. Az asszonyok keresztet vetettek volna, ha már akkor tudták volna, hogy a keresztény ember hogyan védekezzék a kísértés ellen.

Menyhárt utolsóként lépett bátortalanul a gyermek elé, és a földre vetette magát. Ó, csak legalább egy kis fehér foltot tudna mutatni, vagy legalább a lelkét láthatóvá tehetné. Kezébe temette arcát, telve aggodalommal, hogy az Istengyermek ne hogy megijedjen tőle.

Mivel nem hallott sírást, ki mert egy kicsit pillantani ujjai között. Szavamra! A bájos kisfiú mosolygott, kinyújtotta a kezét fürtös haja után. Mérheterlenül boldog volt a feketék királya. Sohasem ragyogott még ennyire a szeme, szája széle az egyik fülétől a másikig húzódot. Nem tehetett mást Menyhárt: átkarolta a gyermek lábait, s megcsókolta az összes lábujját. Így volt ez szokás Mórországban! Amikor kezét elvette, csodát látott: fehér volt a tenyere.

Azóta világos a mórak tenyere. Menj csak oda, nézd meg és testvérként köszöntsd őket!

*Ayhan Gökhan
- Izsó Zita*

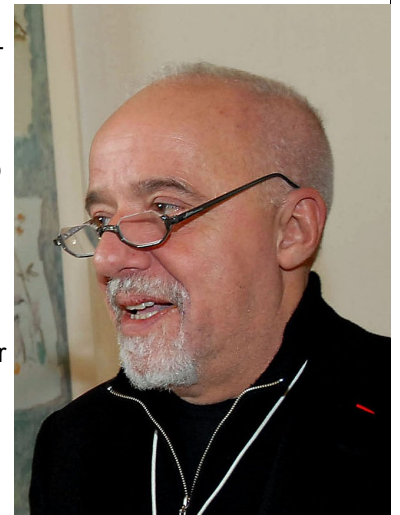
Paulo Coelho

A dolgok, amelyeket megtanultam az élettől

- ~ Hogy nem számít, mennyire jó valaki, mindenképpen fájdalmat okoz neked olykor. És ezért meg kell bocsátanod neki.
- ~ Hogy évek kellene a bizalom kiépítéséhez, de elég néhány másodperc a lerombolásához.
- ~ Hogy nem kell megváltoztatnunk barátainkat, ha megértjük, hogy a barátok változnak.
- ~ Hogy a körülmények és a környezet hatnak ránk, de magunkért csakis mi vagyunk felelősek.
- ~ Hogy vagy Te tartod ellenőrzés alatt a tetteidet, vagy azok fognak Téged.
- ~ Megtanultam, hogy a hősök olyan emberek, akik azt tették, ami szükséges volt, szembenézve a következményekkel.
- ~ Hogy a türelem rengeteg gyakorlást igényel.
- ~ Hogy vannak emberek, akik szeretnek bennünket, de egyszerűen nem tudják, hogyan mutassák ki.
- ~ Hogy olykor az, akire azt hinnéd, hogy megadja neked a kegyelemdőfést, ha már a földön fekszel, egyike azon keveseknek, akik segíteni fognak neked felállni.
- ~ Hogy csak azért, mert valaki nem úgy szeret téged, ahogyan te szeretnéd, ez nem azt jelenti, hogy nem szeret téged teljes szívvel.
- ~ Hogy sosem szabad azt mondani egy kisgyermeknek, hogy az álmok balgaságok: tragédia lenne, ha ezt elhínné.
- ~ Hogy nem mindig elég, ha megbocsát nekünk valaki. Az esetek többségében te vagy, akinek meg kell bocsátani magadnak.
- ~ Hogy nem számít, hány szilánkra tört a szíved: a világ nem áll meg, hogy megvárja, míg összeragasztod.
- ~ Talán Isten úgy akarja, hogy találkozzunk sok nem hozzánk illő emberrel, mielőtt találkozunk az igazival. Így mikor végre találkozunk vele, tudunk majd hálásak lenni ezért az adományért.
- ~ Amikor a boldogság kapuja bezáródik, egy másik kinyílik, de sokszor olyan hosszan nézzük a zárt kaput, hogy nem vesszük észre a számunkra kinyitott kaput.
- ~ A legjobb fajta barát az, akivel sétálhatsz vagy beülhetsz egy kapualjba, anélkül, hogy egy szót is váltánatok, és amikor elváltok, úgy érzed, hogy ez volt életed

legjobb beszélgetése.

- ~ Igaz, hogy nem tudjuk igazán, mink van, amíg el nem veszítjük, de az is igaz, hogy nem tudjuk, mi az, ami hiányzik, amíg nem birtokoljuk.
- ~ Egyetlen perc kell, hogy megsértsünk valakit, egy óra, hogy megkedveljen minket, egy nap, hogy megszeressük, de egy egész élet, hogy elfelejtsük.
- ~ Ne a külsőségekre adj, becsapnak.
- ~ Keresd meg azt az embert, aki mosolyt csal az arcodra, mert csak egyetlen mosoly kell ahhoz, hogy fantasztikussá tegyen egy rossz napot. Találd meg azt, akitől a szíved mosolyogni fog!
- ~ Vannak olyan pillanatok az életben, hogy annyira nagyon hiányzik neked valaki, hogy szeretnéd kiszakítani az álmaidból a valóságba, hogy megölelhess.
- ~ Álmodj, amit csak akarsz; menj, ahova szeretnél; légy az, aki szeretnél, mert csak egy életed van és csak egy lehetőséged, hogy olyan dolgokat csinálj, amit szeretnél.
- ~ Kaphatsz elég boldogságot, hogy kedvessé tegyen, elég nehézséget, hogy erőssé tegyen, elég fájdalmat, hogy emberivé tegyen, elég reményt, hogy boldog lehess.
- ~ Képzeld magad mindig a másik helyébe. Ha szűkösen érzed magad a bőrében, valószínűleg neki is szűk. A legboldogabb embereknek nem szükségszerűen van mindenből a legjobb: csak mindenből a legjobbat hozzák ki, amivel életük során találkozhatnak.
- ~ A boldogság csalóka azoknak, akik sírnak, azoknak, akik fájdalmat okoznak, azoknak, akik már megélték. Csak így lehet igazán megbecsülni az embereket, akik életünk részei voltak.
- ~ A szerelem egy mosollyal kezdődik, egy csókkal nő, és egy teával végződik.
- ~ A legjobb jövő az elfelejtett múlton alapszik. Nem élhetsz jól, ha előbb nem felejtet el a múlt csődjeit és fájdalmait.
- ~ Amikor megszületted, sírtál, és mindenki körülötted mosolygott. Éld úgy az életed, hogy mikor meghalsz, te legyél az egyetlen, aki mosolyog, és mindenki körülötted sírjon.

EMBERI SORS

Pörög az orsó, s az élet fonala
 lepereg gyorsan, mint száraz falevél.
 Forró nyár után jön ősz, s hideg tél.
 Álmatlan éjszakák, ködös hajnalok.
 ... Az ifjak nem is sejtik, milyen gazdagok.

Szép gyermekkor már csak távoli álom.
 Remeg a kéz, s a lépés tétova.
 Hátadra sújt a kínok ostora.
 Fogy a remény, s gyűlnek a bajok.
 ... Az ifjak nem is sejtik, milyen gazdagok.

De ki ma ifjú, ne feledje el,
 Felette is elsuhanak az évek,
 És egyre halkul a vidám ének.
 Sóhajjá válnak zengő dallamok
 ... **Kik léleekben ifjak, csak azok boldogok.**

Gerő Sándor

Számvetés

Lóránt atya 2013. augusztus elseje óta plébánosunk. A 2014. esztendő kerek év, amit itt töltött egyházközségünkben. Kérem, villantsa fel az elmúlt esztendő legkiemelkedőbb eseményeit, hiszen a teljesség igényével lehetetlen lenne megtenni.

Valóban nehéz lenne felsorolni a történeteket, lelki és tárgyi vonatkozásban is terjedelmes a lajstrom. Megújult az egyházközségi képviselőtestület, közösségek (olvasókör, ifjúsági csoport) születtek, az első húsvét hajnali liturgián is megtelt a templom és akkor nem említettük a felnőtt katekézisek és mozi vetítések látogatottságát, a kiválóan sikerült nagybójtai lelki gyakorlatot, nyári tábor és templombúcsút.

Lóránt atya vezette be Nagyatádon, hogy a hívek vállalják a felolvasást a szentmiséken. A kezdeti nehézségek után ez már gördülékenyen működik és hamarosan a hétköznapi lektori szolgáltatnak is lesz koordinátora.

A felnőttek lektori szolgálata nem valami novum az egyházban. A II. Vatikáni Zsinatra apellálnék, a krisztushívők liturgiába való mind teljesebb bevonása e zsinat érdeme, hozzáadéka. Maga a gondolat, a szándék 50 éves immár, épp ideje volt hozzá igazítani az óránkat.

A hitoktatásról is hadd kérdezzem. Milyen kapcsolatot sikerült kialakítani az iskolákkal?

Az iskolákkal szoros kapcsolatot ápolunk, igyekszünk egymás szolgálatát előbbre segíteni. Súlylódásról, döccenőkről nem tudok. Kissé nehezítette az iskolakezdést dr. Hajdúné Csilla katekétánk távozása, elég későn, augusztus közepén szereztünk róla tudomást. Próbáltuk marasztalni, hasztalan. Szerencsénkre Atádról sikerült megoldani a folytatást, Joós Klára Pécssett az ottani teológián végzős, a hitoktatásba a levelező hallgatói jogviszonya miatt tudott bekapcsolódni.

Ebben az évben személyi változások is történtek. Fölker József sekrestyésünk nyugdíjba ment, Rigó Ferenc kántor úr ezentúl Bodvicán és Henészben orgonál.

Józsai már a jövetelemkor közölte, hogy az átmenetet segítő egy évig minden korábbi feladatát ellátja. A nyáron jelezte, szeretne a több évtizedes hűséges szolgálat után több időt a családjával tölteni, a pihenésre fordítani. Ez méltánylandó dolog. Január elsejétől az adószedés módja is átalakul. Csekkes fizetésre térünk át, a korábbi utcajárás tehát megszűnik. A hívek önállóságára támaszkodnánk a továbbiakban, arra a felelősségtudatra, hogy a szelvényeket beszerezzék, az összeget lelkiismeretesen befizessék és a bizonylatot megőrizték. Rigó Ferenc tanár úr hosszú ideje lelkiismeretesen végezte kántori feladatát. Helyére Gönczöl György, az ifjúsági kórus vezetője került. Ott motoszkált bennem a kérdés, nem luxus-e azt az energiát, ami a fiatal muzsikuskunkban szunnyad, így paragonlag hagyni. Amellett, hogy elkezdte a kántorképzőt, teljes figyelmével, érdeklődésével szolgálhatja a szent zene ügyét. Tanár úr pedig a városrészekben szolgál, így nem szakad el teljesen a korábbi közösségtől.

A múlt évben sikerült befejezni a kolostor teljes belső felújítását. A korábban hotelként és étteremként működő kolostor lassan visszanyeri eredeti funkcióját, formáját.

A vízvezeték rendszerét és részben a villanyvezetékeket kicseréltük. A cellákat kifestettük, a zuhanyozókat a szobákban felszámoltuk. Akár zárandokházként vagy táborhelyként is üzemelhetne az épület a jelenlegi fejlettségi szintjén. A nyílászárók cseréjére nem kerülhetett

szor, hiszen az nagy falat, arra csak pályázati pénz segítségével startolhatunk. Menet közben azért zajlottak kisebb fejlesztések is, ezek a mindennapi munkánkat segítik, gondolok itt a fűnyírók javítására, cseréjére, a „mozgó projektor” vásárlására és még sok egyéb. Ezek nem látványos újítások, a kulisszák mögött zajlanak, mégis fontosak.

Lóránt atya legújabb ötletének kivitelezése folyamatban van. Még talált egy kis helyiséget a kolostor egyik zugában, amit „kondiszobává” szeretne berendezni. Honnan jött az ötlet?

Az ötlet nem tőlem való. A gimnázium igazgatónője ajánlott fel még tavaly néhány kondigépet hasznosításra. Akkor „jelentem” az ötletet, mert olyan messzinek tűnt mindez. Ahogy átverekedtük magunkat a tennivalókon, a halaszthatatlan feladatokon, egyszerre csak ott káldt egy szoba, az utolsó a lepusztult épületben és bevillant: ide épp jók lesznek azok a gépek. Nem sokat teketóriáztunk, helyre pofoztuk és most bátran idézhetjük az ősi intelmet: „Ép testben ép lélek legyen!” A kondiszoba ingyenesen látogatható bárkinek, természetesen 14 év alatt csak szülői felügyelettel.

Vissza-visszatérő kérdés a hívek részéről János atya, volt plébánosunk személye. Miért nem láthatjuk őt a nagy templomban?

János atyának több ízben felajánlottam, hogy jöjjön és koncelebráljon velem, azaz misézzünk együtt. Ő úgy reagált, hogy nem „ministrál” nekem a liturgiákon. Maga az együtt misézés sem örögtől való gondolat, a papi testvériség szép kifejeződése. Való igaz, hogy kettőnk lelkipásztori metódusa igencsak eltér egymástól. Ez még önmagában nem lenne baj. Magam is szenvedek a jelenlegi helyzetből. Azt gondolom, sokat kell még imádkoznunk azért, hogy tisztábban lássunk és „szimfóniában” azaz egyetértésben dolgozhassunk.

Lóránt atya vehemenciája úgy tűnik, töretlen. De tudjuk, rendre érik különféle támadások. Nem szegi kedvét a sok alaptalan fecsegés?

„Aki dudás akar lenni...”- zsong bennem az ismert népdal. Valótlant állítanék, ha azt mondanám, lepereg rólam. Megvisel, lelomboz, ha rosszindulattal, irigységgel, gáncsokodással találkozom. De az élet hömpölyög tovább, hozza a holnap a maga teendőit, energiák fecsérlődnek. Talpra kell állnom, mert jön az újabb kihívás. Amikor a felsőbbségnek szóltam a nehézségekről, az ismert közmondással vigasztaltak: „A kutya ugat, a karaván halad”, de Teréz anya örökbecsű gondolatát is jó eszembe vézni: „Amit évek alatt felépítesz, egy nap alatt lerombolják, mégis építs!”

Van-e valami terve, elgondolása az új esztendőre?

Szeretném megőrizni azokat az értékeket, amiket eddig magunkénak mondhatunk. A programokra, bimbózó közösségekre gondolok. Szeretném erősíteni az összetartozás érzését azok között, akik beálltak az Úr szőlőjébe és teszik a dolgukat rendületlenül. Szeretnék egy újabb közösséget szervezni „Játszani is engedj” Kör címen. Havonta egy alkalommal jönnék össze játékos kedvű felnőttek valamelyik teremben vidám egy-másfél órára.

És akkor nem ejtettünk szót arról, hogy új orgona építésébe fogunk, ami újabb kihívást jelent. A tavalyi karácsonyi jótékonysági hangverseny csak az út kezdete. Hogy mikor érünk a végére, azt csak a Gondviselő Isten tudja. De a szándék nemes és ha lesz bennünk kellő akarat egy-két év múlva már az új hangverseny-orgona kísérheti a hívek lelkes énekét.

E sorokkal kívánok áldott, kegyelmekben bővelkedő új esztendőt minden kedves olvasónak.

Köszönöm a nyilatkozatot.

Lejegyezte: Vida Zoltánné

BOLYKI LÁSZLÓ

KEGYELEM
ÉS KALMÁRSZELLEM

Kegyelem és kalmárszellem

Nincs üzlet - szól Bolyki László legújabb könyvének alapgondolata, ám mielőtt valamiféle antiglobalizációs kiáltványra vagy ezoterikus életmód tanácsadó kötetre gyanakodnánk, a Kegyelem és kalmárszellem címet viselő kötet már az elején alaposan meglepi az olvasót - hogy aztán a továbbiakban mindenestül felforgassa életét.

Az eddig elsősorban brácsaművészként, valamint a Bolyki Brothers basszistájaként ismert szerző ezúttal új oldaláról mutatkozik be: saját gyülekezetében szerzett lelki gondozói tapasztalatait is beépítette legújabb könyvének anyagába, melyet azonban mégis saját életének napfényes lelki magaslatai és kinkeserves küzdelmei hitelesítenek igazán. S erre a fedezetre szükség is van, mert Bolyki László első hallásra botrányosnak tűnő dolgot állít: istenkapcsolatunkat olyannyira eluralta a kalmárszellem, hogy már észre sem vesszük a kegyelem szüntelen áradását, és érzéketlenek maradunk Isten mindent felülíró szeretetére. Mert miért is vagyunk jók? A dicsőségért? Mennyország-béli piros pontok gyűjtögetéséért? Büntetéstől való félelemből? A szereteteink boldogságában jelentkező áldásért? E kérdéseket könnyen elhárítjuk, ám ha komolyan magunkba nézünk, ott lappang a kimondatlan alku lelkünk mélyén: „rendben van, Uram, én szolgálak Téged, te cserébe megáldod életemet és szolgálatomat minden lelki és testi jóval, s halálom után egyenesen az üdvösség boldog beteljesülésébe repítesz.” Isten azonban nem képes mérícskélgni, s ezzel a szürke, nyárspolgári kereszténységet felháborítja.

Bolyki László rövid, velős fejezeteken át vezeti olvasóját a kegyelem valódi természetének megértése felé, ám nem teologizál, nem okoskodik, s legfőképp nem ítélkezik, hanem frappáns, humoros és lényeglátó mondataival társunkul szegődik abban a lelki utazásban, amely sorait olvasva óhatatlanul megkezdődik bennünk. Szent Ágoston-tól Keresztes Szent Jánoson át Böjté Csabáig, Jákobtól Jónon át Szamaria ostromáig és a tékozló fiúig olyan figurák és történetek sorakoznak fel az isteni szeretet pártján, hogy csakhamar rádöbbenünk: újra kell gondolni jól bejárattott, ám megmerevedett kategóriáinkat a kegyelem mibenlétéről. A szerző azonban nem áll meg itt, az intellektus erőfeszítéseinél, hanem mélyebbre száll: részletes mélylélektani elemzése nem kíméli önbecsapásunk segédérveit, s kegyetlenül szembesít minket a saját lelkünk mélyén lakó szörnynyel. Azzal a makacs hibáinkat, levetkőzhetetlen bűneinket és égő szégyenünket megtestesítő vadállattal, melyet lelki

életünk során hasztalan próbálunk a pincébe száműzni. Nincs menekvés, a kezdeményezést át kell adni Istennek, hogy maga formáljon át minket, Ő, aki szerető atyaként egyetlen fiát adta értünk. Nincs üzlet - üzeni a kereszt botránya mindannyiunknak, kik vallási kiskereskedőként adni-venni megyünk a templomba, s mérícskélés tárgyává tesszük Isten határtalan szeretetét. Bolyki László könyve az utóbbi évek egyik legszemélyesebb, komolyan átimádkozott lelki-irodalmi munkájaként szelíden tanítgat arra, milyen az, amikor a puszi szabálykövetésen túl megnyílunk a kegyelem szabadságának világára, és radikálisan átadjuk életünket a Szentlélek vezetésének.

BOLYKI LÁSZLÓ: Kegyelem és kalmárszellem. Kereszténység, spiritualitás, lélektan. Budapest, 2013; Álomgyár Kiadó

A MIATYÁNK

nagy zenekari kísérettel

Andrea Bocelli szólista előadásában :

<http://es.gloria.tv/?media=479543>

Atyánk **Lelke** **újíts meg,**
Hit Lelke **add, hogy hű legyek,**
Kedves Lélek **alakíts,**
Igaz Lélek **Te taníts,**
Erős Lélek, **adj erőt,**
Fény Lelke, **hozz derűt,**
Élet Lelke, **hozd mit várok,**
Béke Lelke: **új világot!**

Miért jó felolvasni?

Jelenleg a hétvégi felolvasók csoportjában huszonnégyen vagyunk, bár megszólítottam még kilenc testvért, akik közül hárman azt válaszolták, hogy úgy érzik, még nem jött el az ideje, hogy kiálljanak az olvasóállványhoz. Időt kértek.

Nyilván könnyebb feladat egy pedagógusnak (mint amilyen én vagyok) a „közszerelés”, hiszen ez a személyiségünk része, a mindennapi munkánk alapja – még ha (többnyire) gyerekek, fiatalok előtt zajlik is. Mégis azt gondolom, hogy nem erőt meghaladó vagy erőnk határát feszegető mások számára sem a felolvasás. Úgy értem, nincs ok az aggodalomra, ne legyen senki kicsiny hitű: sikerülni fog, ha rászánja magát, és csatlakozik hozzánk.

A magam részéről – bár szokva vagyok a közösség előtti beszédhez – imával készülök az olvasásra minden alkalommal, amellett – természetesen –, hogy olvastam és értelmeztem a szöveget már a templomba jövet előtt. Imámban mindig azt kérem, hogy hiba nélkül, érthetően, jól tagolva olvassak, úgy, hogy az üzenet jusson el a lelkekhez. Hogy megérinti –e a hallgatókat, nem tudom, de erősen remélem, hogy igen. Hogy mennyire sikerül hiba nélkül, jól tagolva, érthetően olvasni – nos, ez változó. De az ember nem tökéletes, amit csinál, mond, az sem lehet tökéletes, és a legszebb pont az, amikor valami a maga tökéletlenségében, gyengeségében hat. És hat! Talán nem minden befogadóra, de ha csak egy valakit is szíven ütött az üzenet, az már eredmény.

Még egy gondolat arról, hogy

milyen jó olvasni. Nem csak az ajándék, hogy másoknak közvetíthetünk, hanem az is – nekem (talán önző módon) nagyobb is –, hogy mi magunk mit élünk át olvasás közben! Nem tudom szavakba önteni: felemelő, én úgy érzem, Istenközeli élmény, engem boldogsággal is eltölt.

A felolvasók közössége nem zárt csoport: várunk szeretettel mindenkiket, aki bátorságot, kedvet kapott, hogy kiálljon velünk az olvasóállványhoz.

Fiumei Éva

ÚJESZTENDŐ KÜSZÖBÉN

Szabad a Biblia sok ezer igéje közül éppen ezt az egyet kiemelni és ezzel indulni az új esztendő kiszámíthatatlan útjaira: „több jót teszek veletek, mint azelőtt” (Ez 36,11). Valóban Isten mondja ezt az Igét, vagy csak a mi csalárd szívünk vágyálma szólal meg benne? (...) Nem azért vagyunk ebben bizonyosak, mert betekintettünk abba a hét pecséttel lezárt mennyei tekercsbe, amelyben meg van írva a holnap történelme, hanem egyszerűen azért, mert ilyen az Isten! Létéből, lényéből, szeretetének végtelen gazdagságából nem következhet más: Ő mindig több és még több jót akar tenni. Mindenkiel, mindenhol és mindenkor.

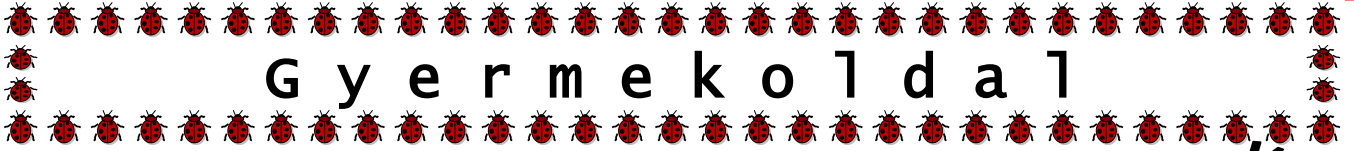
Ha ezt a nagyon „tágas” Igét túlzásnak tartjuk és be akarjuk szűkíteni, közbeiktathatjuk ezt a szót: „több jót akarok tenni veletek, mint azelőtt”. A Biblia talaján maradunk, ha az eredeti szavak közé beiktatjuk ezt a szót is. A teljes Szentírás ugyanis sok helyen tanúskodik arról, hogy az Isten akarja, akarná a több jót tenni, adni, de nem sikerül, neki sem sikerül, mert az ostoba ember nem fogadja el, nem veszi át a több jót. Gyakran nem is figyel oda az ajándékozni akaró Istenre. Megdöbbenő ez az állítás. Hát lehetséges az, hogy az Isten akar valamit és nem tudja megvalósítani akaratát? Az Arisztotelészre támaszkodó filozofálás szerint ez nem lehetséges. Mert ha az Isten valamit nem tud megtenni, akkor már nem Isten. A Bibliára támaszkodó gondolkodás azonban úgy ismeri Istent, mint aki messzemenően tiszteletben tartja az ember szabadságát. (Így lesz igazán emberré az ember, hogy isteni természet részesévé” lesz (2Pt 1,14). Ennek az isteni természetnek lényeges eleme a szabadság, a szabad mérlegelés és döntés képessége, gyakorlása. Ha Is-

ten erőnek erejével rákényszerítené az embert a „jóra” akár a végső „jónak”: az üdvösségnek elfogadására is, éppen az embert ölné meg az emberben. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön (1Tim 2,4), de még ezt az üdvözítő akaratát sem erőlteti rá az emberekre. Amikor Jézus a názáretiek hitetlensége miatt nem tudott csodát tenni a saját városában, nem erőszakolta a dolgot és nem is átkozta meg a várost. Tovább ment és más városokban hirdette az evangéliumot és gyógyította a betegeket (Mk 6.1) „Aki engem lát az látja az Atyát” (Jn 14,9). Ahogyan Jézus cselekedett, úgy cselekszik az Atya is.

Azt kell még tisztázni, hogy mi az a „jó”, amiből Isten többet akar adni, mint azelőtt. Itt bizony számolni kell azzal, hogy a mi gondolataink, a „jóról” való elgondolásunk is, nem az Isten gondolata. A mi gondolatunk: boldogság, egészség, siker, karrier, pénz, dicsőség... Isten gondolata: növekedés a szeretetben, szolgálatban, önismeretben, alázatban, kegyelemben... Biztosan számíthatunk rá, hogy ezekhez Isten az új esztendőben több erőt és áldást kínál, mint amennyit az előző években adott és mindenképpen többet, mint amennyit az előzőekben tőle átvettünk és gyümölcsöztettünk.

És végül: amikor Istennek „sikerül” több jót tenni velünk, mint azelőtt, (mert végre jobban odafigyeltünk és örömmel vettük az ő ajándékait), akkor mi is akarunk és lassan-lassan tudunk is több jót tenni másokkal, mint azelőtt. De itt is érvényes az igazság: nem a saját elgondolásunk szerint kell több jót cselekednünk, hanem az Isten gondolata szerinti „jót” (röviden: a szolgáló szeretetet) kell a másik embernek ajándékozni jobban, többet, mint eddig.

Farkas József

Kézműveskedtünk

Advent 3. vasárnapján rendezték meg plébániánkon az adventi kézműves foglalkozást. Mises után levetve a ministráns ruhát siettem a kolostor ebédlőjébe és izgatottan vártam, hogy az idén mit készíthetünk.

Mikor körbejártam az asztalokat láttam, hogy csupa jó dolgokat csinálhatunk. A legérdekesebb a hógömb volt. Egy üvegtetőbe figurát ragasztottunk, az üvegbe vizet, glicerint és egy kis csillámport tettünk, majd rátekertük a tetőt és fejre állítottuk. Mintha csillogós hó esett volna a figurára.

Készítettünk még hóembert hungarocell gömbökből, üvegfestéssel díszített cd-re mécesst ragasztottunk és egy szép asztali díszet kaptunk, de készíthettünk még tobozból angyalt és papírból képeslapot.

Boldogan mutattuk egymásnak az elkészült ajándékokat. Az együtt töltött két óra kellemes, vidám hangulatban telt, és szerintem értékes időtöltés volt a gyerekeknek, szülőknek és a hitoktatóknak is.

Kovács Dóra Luca 4.o.

FINOM RULETT JÁTÉK

Kellékek: apró finomságok, székek, színes papírok.

Előkészület: színes papírok elhelyezése.

Feladat: minden gyerek kap öt szem bombont, mazsolát, vagy diót a ruletthez.

Öt széket állítsunk fel körben! Jelöljünk meg minden széket más-más színű papírral. Most már csak egy nagy papírlapra van szükségünk, amit osszunk fel öt különböző színű mezőre. A színek persze legyenek ugyanazok, mint a székeken.

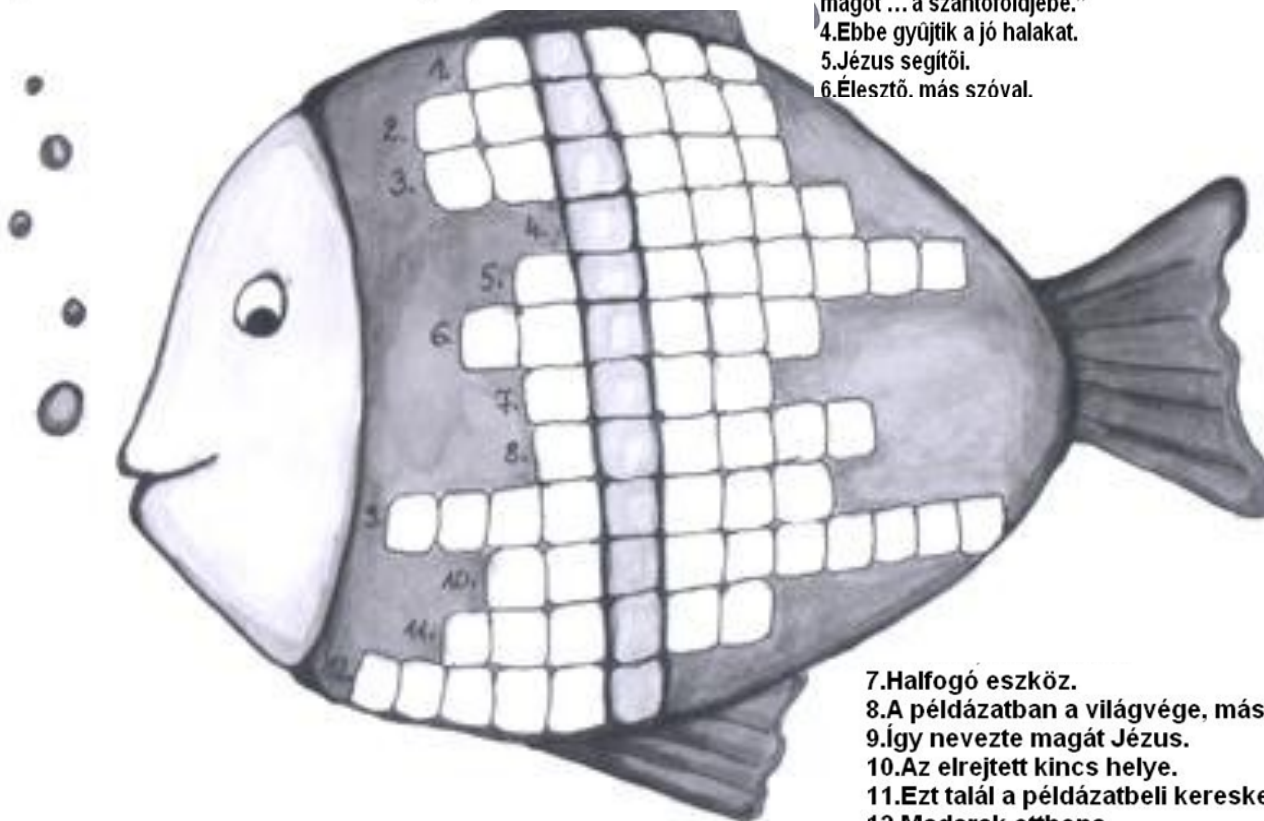
Kösszük be az egyik gyerek szemét, a többiek pedig helyezzenek az apróságokból egy kedvük szerinti finomságot az asztalon elhelyezett többszínű lapra: pl. Kata egy szem bombont tesz a sárgára, Peti két szem mazsolát tesz a fehérre... Miután mindegyik gyerek elhelyezte a díjakat a játékmezőn, vezessük a bekötött szemű gyereket a székek alkotta kör közepére, és kérjük meg, hogy foglaljon helyet az egyik színnel jelölt széken.

Aki a helyes színre tette a finomságát, ő jutalmul megkapja a többiekét is. Ha több gyerek tett ugyanarra a színre, el kell osztanunk közöttük a nyereményeket. Miután bekötöttük a következő „színválasztó székfoglaló” szemét, rendezzük át a székeket.

Természetesen a színválasztást más módon is megoldhatjuk. Pl. színes cetlik kihúzása kalapból...

– A mennyek országa

A megfejtéshez olvassátok el Máté evangéliumának a 13. fejezetéből a 24. versztől az 52. versig terjedő részt!

1.Kenyéralapanyag.

2-...mag.

3-„Hasonló a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot ... a szántóföldjébe.”

4.Ebbe gyűjtik a jó halakat.

5.Jézus segítői.

6.Élesztő. más szóval.

7.Halfogó eszköz.

8.A példázatban a világvége, más szóval.

9.Így nevezte magát Jézus.

10.Az elrejtett kincs helye.

11.Ezt talál a példázatbeli kereskedő.

12.Madarak otthona.

„Isten jobb gazdája az életünknek, mint mi magunk”

beszélgetés Jelenits Istvánnal

Az ember a hétköznapi életben hogyan lehet képes arra, hogy eltekintsen a saját végességétől, amivel nap mint nap szembesül, és nyitott tudjon maradni a túlvilág ígéreteré?

- Ez nem kerül különös erőfeszítésünkbe, megvan bennünk ennek a szomja, és mint egy forrás, magától fölbuzog az életünkben. A dolgokhoz, önmagunkhoz és egymáshoz olyan közünk van, ami sokkal gazdagabb, mint hogy az időben meg tudnánk oldani, vagy be lehetne teljesíteni, és ezért mindebben benne van annak a reménye, hogy ne a földi tapasztalatnak a rendjében merüljön ki az életünk. Persze, előfordulhatnak olyan szakaszok, amikor – mint a világtörténelemben is annyiszor – tömegesen eltompul az érzék, a vágy erre az egyén életében. Élni kell tudni azokkal a dolgokkal, amiket a hit hagyományai megnyitnak előttünk.

És amikor ennek ellenére feltör az emberben a halálfélelem, azon az Isten hogyan tud segíteni? A kétségbeesésen?

- A Csongor és Tündében olvashatjuk, hogy "Az élni nem tudónak baj, hogy él,/ A halhatatlannak baj, hogy halni kell." Senkinek nem egyszerű a halál, a hívő embernek sem az. Nem tudjuk, hogy ez az átlépés a halálba, az élet befejezése hogyan jön el. Az sem könnyű manapság, ami sok vonatkozásban tapasztalható, vagyis hogy a természetes életet felváltotta egy mesterséges viszonyok közt zajló élet. Sok mindenben segítenek rajtunk, például kisebb betegségek nem könnyen pusztítanak el minket, meggyógyulunk és hosszabb ideig élünk, ugyanakkor azért azt is látjuk, hogy a halál felé vezető út utolsó stádiumát az orvostudomány nem mindig könnyíti meg. Sokszor megnyújtja, és mi nem szeretnénk, hogy sokáig kelljen élet és halál között vergődnünk, máskor pedig látjuk, hogy egy ember, akit mi is szeretettel igyekszünk itt tartani magunk között, leépül, emberi méltóságát is elveszíti. Bizony akkor elszorul a szívünk, és szeretnénk, ha ettől megkímélne bennünket az Úristen, vagy a saját életünk. Ezért imádkozunk, s amikor ennek az ideje eljön, kérjük, hogy adjon alázatot és bizalmat ennek a folyamatnak az elviselésére. Azt gondolom, hogy a régi ember ugyanúgy félt a haláltól, akkor is, ha hitt az örök életben. A mai embernek másfajta kapcsolata van a halállal, és szintén nem kevésbé könnyű vele a helyzete.

Az ember tehát hiába hisz az örök életben, akkor is fél a haláltól. Lehet, hogy nem is a haláltól fél. Akkor mitől fél? Az itteni élettől való szabadulástól tart, mert itt már berendezkedett, jól érzi magát, s nem tudja, mi vár rá pontosan a halála után?

- Azoknak az életében, akiknél a kereszténység kevesebb nyomot hagy, s mindössze egy lehetőség a sok közül, azok így vannak ezzel. Valahol áldott dolog is, hogy nem kiszámítható, nem tudjuk, hogy lesz, nem tudunk felkészülni rá. Arra fel tudunk készülni, hogy igyekezzünk jól élni, és hogy ha bekövetkezik, ne rossz helyzetben találjon bennünket. A Bibliában azt olvassuk, hogy a halál egy büntetés, és ez a büntetés jellege az évszázadok alatt változatlanul megmaradt. Vannak nagyon szép példák, hogy az ember milyen odaadóan, megbékélten, bizakodó szívvel tud meghalni. Nem

azért, mert így készült, hanem mert ennek a kegyelmét megkapja az Úristentől.

Hogyan oldható fel az ellentét aközött, hogy számtalan tragédia történik, és közben az ember ennek ellenére bízik Istenben és a gondviselésben? Nem vakmerő dolog bízni benne, ha olyan sokan pedig különböző tragédiák áldozataiul esnek?

- Valószínű, hogy az Isten ezt a kiszámíthatatlanságot akarattal rója ránk. Azért azt a bizalmat is a szívünkbe önti, hogy ha emberi szemmel nézve valakinek a halála rosszkor jött, akkor ő is ott van, és aki ezen átmegy, az nem biztos, hogy annyira katasztrófálisnak látja, mint aki kívülről nézi. Aki kívülről nézi, az a maga evilági szempontjai szerint gondol rá. Elképzelhető, hogy az illető nem fog azzal az Isten elé lépni, hogy miért nem hagytad, hogy befejezzem az életem terveit, hanem amikor ezen átesik, nem tesz szemrehányást az Úristennek, hanem beteljesedésnek érzi azt, ami történt, és békében elfogadja. Hogy az életünknek tulajdonképpen nem vagyunk urai, az természetes, bár szeretnénk valamennyien azok lenni, azonban be kell látnunk, hogy az sem lenne túl jó. Sokan elhatározzák, hogyha már meg kell halni, maguk döntenek felőle. Ám ez megint nagyon riasztó, mert nem biztos, hogy ezt mi tudjuk a legjobban eldönteni. Ez egy önkényes beleavatkozás a sorsunkba. Bizakodó szívvel kell hinnünk, hogy az Isten jobban ura az életünknek, mint mi magunk volnánk. Tehát azokkal a lehetőségekkel sem szabad élünk, amiket a technika felkínál, hogy valaki fájdalom nélkül meghaljon, mert úgy gondoljuk, hogy a fájdalommal való halál is magának az Istennek az akarata, s az jobb nekünk, mintha fájdalom nélkül történe mindez, még akkor is, hogyha azt szeretnénk a bennünk lévő ösztönös igyekezettel elkerülni. A hitünk azt mondja, hogy az Isten jobb gazdája az életünknek, mint mi magunk volnánk. És ezt a nagyon fontos dolgot rá kell bízunk és érdemes is rábízunk.

kül megfogadja, hogy valaki fájdalom nélkül meghaljon, mert úgy gondoljuk, hogy a fájdalommal való halál is magának az Istennek az akarata, s az jobb nekünk, mintha fájdalom nélkül történe mindez, még akkor is, hogyha azt szeretnénk a bennünk lévő ösztönös igyekezettel elkerülni. A hitünk azt mondja, hogy az Isten jobb gazdája az életünknek, mint mi magunk volnánk. És ezt a nagyon fontos dolgot rá kell bízunk és érdemes is rábízunk.

Hogyan fogadhatja el az ember mégis a ráért dolgokat, hogyan nyugodhat bele abba, hogy ő ezt kapta és ennek így kell lennie?

- Ebbe nem is mindig nyugszunk bele! Azt is kaptuk, hogy ne elégedjünk meg a meglevővel, hogy egy kicsit fészkelődjünk abban a helyzetben, amibe kerültünk, és keressük annak a jobb megoldását. Az életben vannak adottságok, amiket tényleg nem lehet megváltoztatni, de tudunk annak mélyebb értelmet adni, és megpróbáljuk azokat az embereket, akikkel mondjuk egy munkahelyre kerültünk, elfogadni, és megkeresni a nyitját annak, hogy megértsük

őket. Az emberekkel, a munkánkkal, a körülményekkel való viszony akkor is alakítható, még ha nem is másítható meg, vagy gyökereken nem is cserélhető fel. Egy szobát is, hogyha nem tudunk másik lakást szerezni, elviselhetőbbé tehetünk. Akár egy cserép virágot rakhatunk az ablakba, vagy bedeszkházhatjuk az ablakokat, ha befúj a szél. Túl azon, hogy beletörődünk az elviselhetetlenbe, megpróbálhatjuk kezelni a megmásíthatatlant. Azt, hogy van bennünk egy ilyen nyugtalanság, nem olyan rossz. Odaverjük magunkat a körülmények gátjaihoz, és mert nem tudjuk megmásítani, ezért emberi módon kell viszonyulnunk hozzá. Nem árt elfogadóbb módon közeledni ezekhez a dolgokhoz.

Hogyan tudunk azoknak érvelni, akik azt a kijelentést, hogy létezik-e Isten, tudománytalan ostobaságnak, primitív hiedelemnek gondolják?

- Többnyire a tudományhoz nem értő emberek gondolják ezt. Ez egy kicsit idejétmúlt szellemi áramlat, aminek a hullámai még jelen vannak. A szél már nem fúj, de a tenger még hullámozik. Azok is, akik nem hisznek az Istenben, manapság már nem csak udvariaságból, hanem alázatból is azt mondják, hogy ők nem kapták meg a hitnek a kegyelmét, és nem állítják, hogy a többiek a tudatlanságuk miatt hisznek.

A tudomány maga nem igényli magának azt a fajta bizton-ságot, mint amit valaha igényelt. Amikor az újkorban a természettudományok hirtelen fejlődésnek indultak és óriási felfedezéseket tettek, és kiderült, hogy a világ egészen más, mint amilyennek a primitív tapasztalat alapján elképzelték, azt gondolták, hogy ez az új tudományos módszer mindent megismer és egyre kevesebb annak a tere, amit korábban nem jártunk be, és idővel mindent tudni fogunk. Majd kiderült, hogy ez nem így van. A tudomány maga ismerte fel illetékességi körének a határait. Kiderült, hogy az új módszerekkel a létnek, a világnak a megértéséhez nem lehet eljutni, ennek a hiánynak a megértése pedig csak valamiféle ámulat vagy a hit által lehetséges. A hit szó esetében a szavak használata nagyon érdekes. A „hiszek” szót a magyarban kétféleképpen használjuk. Néha azt jelenti, hogy azt hiszem, hogy. Azt hiszem, hogy holnap jó idő lesz.

Ez azt jelenti, hogy nem biztos. A hitnek van egy olyan jelentése, hogy hiszek valamit, mert hiszek valakinek. És ebben az esetben a hit nem egy törékeny hit. Azon múlik, hogy tényleg kinek hiszek. A kereszténységben az történik, hogy mi egy közös tapasztalatot örzünk, ami szerint a világ mögött meghúzódó Isten nem csak a teremtményei által ismerhető meg, hanem valamilyen módon meg is szólított bennünket, és neki hiszünk. Abban hiszünk, hogy Ő csakugyan szóra méltatott bennünket és a titkait kinyilatkoztatta előttünk. Amik nem azért titkok, mert nem akarja közölni velünk. Azért titkok, mert a magunk erejéből nem jutnánk el ezeknek a megismeréséhez, és még Ő sem tudja ezeket maradéktalanul közölni velünk, hiszen tökéletlenek vagyunk rá, hogy ezeket maradéktalanul megértsük. Mégis, az Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtett minket úgy, hogy megszólíthatók vagyunk és ezeket a szavakat, amiket tőle hallottunk, őrizzük, és ezen alapszik a hitünk.

Sokszor az emberek személyiségétől, veleszületett tulajdonságától is függ, hogy jók vagy rosszak. Hogyan lehet megmagyarázni, hogy vannak, akik jók, vannak, akik rosszak, ha minden embert Isten teremtett?

- Nincs két egyforma ember, és nem csak a mély személyiség különbözik, hanem másban sem vagyunk ugyanolyanok. Miért lennének tehát ebben egyformák? Kicsit egymásra is vagyunk bízva, ez is az életnek egy különös gazdagsága, hogy mi emberek jobban különbözünk egymástól, mint az állatok. Az a felosztás, hogy vannak nagyon jó és nagyon rossz emberek, nem egészen állja meg a helyét, mivel nem lehetne így kettéosztani a világot. A jókban is van valami rosszra való hajlamosság és a rosszakban is van valami jó. Néha tündöklőbb a rossznak a jósága, mint a jónak a jósága. Nem egyszer a jónak a jósága kiállhatatlanná válik. Ahogy az Evangélium is írja, Jézus nem azokkal az emberekkel állt szóba, akik nagyon büszkék voltak magukra, hogy milyen jók, hanem a bűnösökkel. Nem csak azért, mert őket akarta első-sorban megváltani. Az a magyarázata, hogy több megértést talált bennük. A bűnös nem biztos, hogy szégyelli magát, de önmagát terheli, és szomjasabb a megváltásra, mint az, aki el van telve a saját jóságától és azt gondolja, hogy minden rendben van körülötte, és másoknak kéne őhozá idomulnia. Ez egy nagyon érdekes és izgalmas dolog az emberben.

Őn esetleg találkozott már olyan emberekkel, akik önteltnek mutatkoztak a saját jóságuktól eltelve?

- Persze! Ez kísért is bennünket, hogy megvessük azokat, akik nem a legjobbnak látszanak. A társadalmi helyzet is befolyásolja az embereket. Egy-egy ember kevésbé van kísértve, hogy lopjon, és akkor azt gondolja, hogy ő nagyon jó, amikor csak szerencsésebb körülmények között él, a másik pedig ki van szolgáltatva a környezetének. Ezek nagyon összetett dolgok. Azok az emberek, akiket nagy megvetéssel sújt a világ, döntő helyzetben nagylelkűnek bizonyulhatnak. Nem is azért, mert azt érzik, hogy szükségük volna egy olyan tetterre, amivel jótételezhetnek a sok rosszat, amit elkövettek, hanem mert a döntő dologban nagyobb lendületük van, mint a többieknek.

A hit egy olyan kegyelem, ami nem mindenkinek adatik meg. Mit tudunk annak mondani, aki szeretne hinni, de nem tud?

A Jóisten mindenkit meghív az üdvösségre, és meg is adja, csak nem biztos, hogy akkor adja meg, amikor szeretnénk. Nem biztos, hogy egy hittanár osztályába járó összes diák megkapja a hit kegyelmét. Lesznek, akik dacosan elfordulnak attól, amit ő magyaráz, és velük is barátságosan kell bántani, és az ő nyelvükön kell elmondani mindent. Megeshet, hogy az illetőnek húsz év múlva jut eszébe, amit hallott, és akkor fog hinni. Van abban valami kiszámíthatatlanság, hogy az ember mikor nyílik meg. Rossz volna, ha a hívő ember azt gondolná, hogy a nem hívő azért nem hívő, mert gonosz, és ellenáll az igazságnak, és ezt valahogy mindenképp meg kell törni, akár erőszakkal, akár praktikával. Ez is egy sors. Nem tudjuk, mennyire felelős érte, nem tudjuk firtatni, és tisztelni kell azt is, aki visszautasítja a hitről szóló tanúságtételt. Ahogy mi is szeretnénk, hogy a nem hívő is tartsa tiszteletben a hitünket, úgy nekünk is tiszteletben kell tartani a nem hívőnek is a nem hívősé-gét.

És azért mit tehetünk, hogy ne ítéljük meg akár ennek alapján, akár más miatt másokat?

- Figyelemmel kell tudnunk élni. Ennek köszönhetően sok mindent megtapasztalhat az ember, ami aztán tényleg elgondolkodtatja. Nem taktikából, nem a kellemetlenségek elkerülése végett fontos az ítéletünk eltitkolása. Az Isten iránti alázattal kell ezen kiváltképp elgondolkodni, mert mi nem lehetünk bírái a másiknak, érthetően nem ismerjük azokat a körülményeket, amik a másik életét, sorsát alakították, nincs elég anyagunk ahhoz, hogy a másikat megítéljük. Mi gyakran sodródunk olyan helyzetbe, hogy úgy érezzük, a nem hívők túlságosan is lenéznek bennünket. Ilyenkor nem árt elgondolkodnunk azon, hogy azért jó ezt megtapasztalnunk, mert mi magunk még inkább abban a helyzetben vagyunk sokszor, hogy hajlamosak vagyunk lenézni másokat.

Sose felejtsem el, a hatvanas évek elején a Kecskeméti Piarista Gimnázium diákotthonának a vezetője voltam, és egy este bejött egy detektív, és utasítónak mondta, hogy szét akar nézni. Mondtam, hogy jöjjön, körbevezetem. Azt éreztem, hogy tisztelettel nézte, hogy sok gyerek rendben, jókedvűen, rendesen él. A végén azt mondta, hogy tisztelettel nézzük a maguk munkáját, de azért némi fenntartással is. És haragszunk, például magára. Kérdeztem, miért. Azért, mert hazug embernek tartjuk. Mi okot adtam én erre? – érdeklődtem. Nézzé, én csak négy polgárit végeztem, és mégis tudom, hogy nincs Isten, maga egyetemet végzett, és szintén jól tudja, hogy nincs, ellenben azt mondja, hogy van, hiszen ebből él. Azt válaszoltam, hogyha tényleg úgy látja, hogy én művelt ember vagyok, aki hazugságra is hajlandó, akkor beláthatná, hogy manapság hazudhatnék valami hasznosabbat is ennél. Legalább azt higgye el, hogy én komolyan gondolom azt, amit gondolok, hiszen ha tényleg hazugságra adnám a fejemet, nagyobb karriert tudnék csinálni, és valami mást hazudnék. Nem mondott semmit, elváltunk egymástól. Tisztelettel kell a másikhoz közeledni, a sorsa előtt megállni.

Hol érhetjük el Istenet, hol találhatjuk meg a hétköznapi napokban, mi lehet a legmélyebb bizonyosság Isten létezésére, amit megélhetünk?

- A hívő embereknek a helyzete is sokféle, rendre különböző. Nem ok nélkül nézünk fel a szentekre, s magunk között is találni olyan embereket, akiket érett, hívő embernek tekinthetünk. A hitünknek is van egy története, és nem biztos, hogy ez egyre tökéletesebb lesz. Az élet nem biztos, hogy azt jelenti, hogy egyre közelebb kerülünk az Istenhez. Járunk egy utat, és hol ez vagy az történik velünk és bennünk, és ránk szakadhatnak nehéz idők, amikor a világi gondok és megpróbáltatások elhomályosítják a látóhatárunkat. Törekszünk arra, hogy az Istenre vonatkozó kapcsolatokat képesek legyünk magunkban istápolni. Imádkozunk, megkeressük azokat a szent helyeket, amik sokat jelentenek számunkra. Ezek segíthetnek abban, hogy ez a hit végigkísérjen az életünkben. Ha eltávolodunk tőle, igyekszünk megkeresni az okát, és több figyelmet fordítani az imádságra, az Istenre. Valamiképpen ezeket a dolgokat nélkülözhetetlen karbantartani magunkban. A forrásait az Istennel való kapcsolatnak elevenen kell tartanunk.

Záborszky Zsófia

Selyempapírba csomagolt gyűlölet

Karácsony után a semmibe

Gyűlölet. Milyen erős szó, főleg ilyenkor, a szeretet ünnepehez közeledve. Pedig statisztikailag alátámasztott adat, hogy az öngyilkosságok legnagyobb része közvetlenül a karácsonyi ünnepek után történik.

Az egyik szakmai gyakorlatomat a Péterfy Sándor utcai kórház krízisintervenciók osztályán töltöttem, s az itt dolgozó idősebb, tapasztalt kollegák is megerősítették ezt. Ez a szám nem kicsi, hiszen Magyarország még mindig igen előkelő helyet foglal el az öngyilkosságok gyakoriságát mérő nemzetközi listán.

Karácsonyfa. Család. Ajándék. Szeretet. Templom. Jászol. Jézus születésének ünnepe. Emellé halál. Vér. Fájdalom. Kórház. Sír. Nem éppen összeillő fogalmak.

Joggal tesszük fel a kérdést: miért? Miért választják sokan akkor a halált, amikor az Élet a születésnapját ünnepli? Miért látják a legreménytelenebbnek az életet akkor, amikor a remény életre kelt? Miért „ajándékozzák” meg magukat tömény gyűlölettel, amikor a Szeretet közénk jött? Miért gyilkolják meg magukat, amikor az igazi Gyógyító számunkra is látható formában megérkezett?

Fájó kérdések. Igazán fájóak, amikre nincs vigasztaló válasz. Fájóak, mert nem fogja senki megsimogatni a fejünket, és azt mondani: ébredj fel, kicsim, csak rosszát álmódtál. Nem fogunk másnap arra ébredni, hogy az elmúlt nap nem is történt meg. Nem fogunk már ezen a Földön találkozni azzal, aki úgy döntött, hogy eltávozik.

Aki öngyilkos lesz, gyűlöli magát. Számára meghal a remény, nem lát más kiutat, kimerültnék és túl fáradtnak érzi magát minden más megoldáshoz. Az öngyilkos döntése mögött sokszor húzódik kezeletlen vagy nem megfelelően kezelt depresszió, egyéb pszichiátriai zavar. Akinek a családjában előfordult már öngyilkosság, erre statisztikailag hajlamosabb. Ennek hátterében mind a genetika, mind a megtanult megoldási minták, mind az érzelmileg instabil környezet is állhat. Azonban egy-egy nehezebb élethelyzet közben/után nagyon sokak fejében megfordulhat az öngyilkosság gondolata. Mindenkinek vannak olyan nehéz, akár megoldhatatlannak tűnő helyzetek az életében, amit legszívesebben kikerülne, meg nem történné tenne, vagy egy gondolat erejéig akár egyenesen a halálba menekülne előre. Mindenkinek vannak olyan pillanatai, amikor az értéktelenség és a tehetetlenség, reménytelenség kínzó érzésével küzd. A kérdés, hogy ezt a meccset ki nyeri meg a

végén...

Az öngyilkossági kísérlet az önpusztítás olyan formája, ami gyakran a környezetnek szól. Az illető ezen a nyelven kommunikálja, hogy „Hahó, vegyetek már észre, ez most komoly, nem vagyok jól, nekem ez túl sok, nem megy, nem tudom egyedül megoldani. Figyeljetek rám és törődjetek velem, segítsetek, SOS!” Akinek van füle rá, hallja meg, ha valaki a környezetében ezt sikoltja némán és szinte észrevétlenül. Érdeemes beszélgetni, tudni, mi zajlik a másokban, és nem megvárni, amíg eddig fajul. Ezzel együtt, sajnos vannak olyan esetek, amikor tényleg nagyon hirtelen és váratlanul dönt valaki a halál mellett, ilyenkor a környezetének fontos tudni, hogy ez nem az ő figyelmetlenségük, nem az ő hibájuk.

Miért pont a karácsony utáni időszak? Ilyenkor jobban érzik az erre érzékeny emberek, hogy valami hiányzik. A karácsony a család és a szeretet ünnepe. A szent éjjel, a pillanat, amikor Jézus a Földre jött, s a nevében – Immanuel: velünk az Isten! – is elhozta a remény üzenetét. Ezen az éjjelen még a legelkeseredettebbek többsége is megérzi ezt a szentséget. A szokásosnál finomabb ételek, több pihenés és valódi közösség. Az emelkedett pillanatok után visszacsöppenni az élet kegyetlenül gyors kerékvágásába hatalmas kontraszt. A selyempapír ekkor már üres, az ajándék kikerült belőle, s a sötét hétköznapok forgatagában nem maradt benne más, mint a némán sikoltó kilátástalanság... Sokk. A felhők közül a verembe nagyon nagyot lehet zuhanni. A karácsonyi égők és ajándékokkal teli csomagok mellől a magányos, konfliktusos, rohanó hétköznapokba esni halálos lehet.

Sokan kérdezik tőlem keresztény körökben, mi a véleményem az öngyilkosságról, vajon van-e esélye az adott illetőnek a mennybe jutnia? Erről azt gondolom, hogy

1. Biztosak nem lehetünk benne, hiszen ez túl van a mi valaha is megszerezhető tudásunkon.
 2. Sosem tudhatjuk, hogy mi történik az utolsó pillanatokban, amikor már esetleg nem képes az illető visszafordítani a tettét, de még érez és gondolkodik. A Jézus mellett függő egyik lator is az utolsó pillanataiban nyerte el a megváltást. A Biblia Istene híres arról, hogy szeret még az utolsó utáni pillanatokban is utánunk jönni.
 3. Azt mondja egy igevers, hogy meg fogunk lepődni azon, hogy kikkel találkozunk majd az öröklétben. Azt gondolom, ha már visszafordítani nem tudjuk is az eseményeket, imádkozni sosem késő. Hiszem, hogy Istennél az idő dimenziója teljesen máshogy működik, hisz ő felette áll. Neki is fáj, amikor valaki ennyire érzi, hogy ez a világ nem a végleges, nem így tervezték, valami nagyon hiányzik. Ő is érzi az emberek reménytelenségét, erről szól a karácsony. Elküldte a reményt. Csak nem mindenki látja.
- Milyen szép, hogy olykor mindannyiunk válhat a másik számára a remény hírnökévé. Egy kedves, őszinte mosoly vagy ölelés, egy jó szó vagy érdeklődő kérdés, egy apró szíveség vagy ajándék, néhány együtt töltött perc vagy óra még senkinek sem ártott. Nem csak karácsonykor. Sőt. Karácsony után főleg.

TANÚSÁGTÉTEL

Nemrég feleségemmel és két gyermekemmel elmentünk Tokajba, hogy megmásszuk az 512 m magas Koppasz hegyet. Kislányomnak könnyű dolga volt, mert babahordozó kendőben vett részt az egész túrán. Hároméves kisfiamnak azonban igazi kihívás volt élete első hosszabb gyalogútja. „Vajon hogy fogja bírni?” – aggódtunk feleségemmel. Az erdei ösvény elején elhagyott minket egy négy-gyerekes család (ebből három kislány volt). Attól kezdve nem kellett noszogatni fiunkat. Ha megálltunk pihenni, sürgetve noszogattott minket: – Na, induljunk már! Utol kell érnünk a kislányokat.

Még a félúton levő padoknál is alig akart leülni, hogy elfogyasszuk az ebédünket. Körülbelül az út háromnegyedénél láttuk viszont a lányos családot, már visszafelé tartottak, de ez egy csöppet sem zavarta fiunkat: – Utolértük őket! – jelentette ki büszkén.

Nemsokára elértük a csúcst, és valami új motivációt kellett kitalálni. Megígértük hát neki, hogy ha visszaérünk Tokajba, veszünk neki egy lángost. Ez tartotta is benne a lelkét, és zokszó nélkül ment feleségem kezét fogva, de egyre többet csetlett botlott. Csodálkozva meg is kérdeztem feleségemet:

– Hogyhogy nem esett el idáig egyszer sem?

– Erősen fogom a kezét, és ahányszor elesett volna, én mindig visszahúztam.

Nem ugyan így van ez Istennel is? Ha minden nehézség ellenére is talpon maradunk, nem „ingadozunk”, az soha sem a mi érdemünk, hanem Istené, aki fogja a kezünket. Ebben a párhuzamban „az Úrra vetni a terhet” azt jelenti, gyermeki bizalommal megfogni Isten kezét, és a többitől majd ő gondoskodik.

Megáldani az új évet

Az év vége és az új év kezdete újra és újra különös bűvölettel hat az emberekre. Igény, hogy jól zárjuk le a régi évet, és Isten áldásával kezdjük az újat. Családunkban a szilvesztert mindig rokonainkkal és barátainkkal töltöttük. Ünnepelesen megvacsoráztunk. Apám minden évben beszédet mondott, amelyben még egyszer felidézte az elmúlt évet, és hálát adott Istennek mindazért, ami történt. Végül kérte Isten áldását a következő évre. És aztán az évet mindig egy pohár pezsgővel kezdtük.

Szerzetesként 20 évig minden évváltáskor kurzust tartottam fiataloknak. Ezen a kurzuson kimerítően foglalkoztunk az elmúlt év elengedésével és az új évbe való belépéssel. Szilveszter éjszaka hosszú szentmisét tartottunk, amely 21 órakor kezdődött, és gyakran éjjel 2 óráig vagy egészen 3 óráig tartott. Imádkozva, hallgatva és ünnepeelve léptünk át az egyik évből a másikba. Éjfélkor mindig a sötét, csak gyertyák által megvilágított apátsági templomban ültünk. Hallgatva éltük át a régi idő tovaillanását és az új, még friss idő közeledését. Hallgatva tudtuk elhagyni a régit és üdvözölni az újat. Az első szó, amit aztán egymással mondtunk, a „Miatyánk” volt. Nagy köröket képeztünk az oltár körül, megfogtuk egymás kezét, és belemondtuk a hallgatásba az ima szavait, amit Jézus tanított nekünk. Ebben a pillanatban egészen más jelentést kaptak. Azóta már sok templomban lehetőséget nyújtanak a csendre. Az emberek tudatosan hallgatva, a templomban töltik az átmenetet a régiből az új évbe, talán egy meditációs orgonajátékkal bevezetve, aztán pedig imákkal is, majd az elmélkedés ezen idejét az új évre szóló áldással zárják.

Egészen mindegy, hogyan kezdi Ön az új évet, egyedül vagy közösségben, hallgatva vagy ünnepeelve, mindig jó út megáldani az új évet:

Álljon fel egyenesen,
és emelje fel a kezeit áldó mozdulatra.

Tartsa a kezeit a feje fölé
előre nyitottan,
és küldjön áldást
kezei által minden felé,
amivel Ön az új esztendőben találkozni fog.

Bízzon abban,
hogy Isten áldása kezein keresztül mindenbe beáramlik,
amit ebben az évben kézbe vesz, és aminek nekifog.
Így nagyobb bizalommal indul neki az új évnek.

Próbáljon meg januárban minden napot ezzel az áldó mozdulattal kezdeni. Küldje az áldást lakásának helyiségeibe, és családja tagjai felé és barátai felé.

Küldje az áldást azokba a helyiségekbe,
ahol dolgozik,
és azok felé az emberek felé,
akikkel együtt
dolgozik.

Akkor máshogy fogja megélni
a napot.

Mindenhol megáldott helyiségekbe megy,
és megáldott emberekkel találkozik.

Ez Önnek is áldást hoz majd.

Anselm Grün

Szent Margit ünnepe elé

„Isten, hazánkért térdelünk elődbe.” Kezdődött kilenc napon át a himnusz magyar szentünkről, Erzsébetről. Róla emlékeztünk, aki rövidke 24 éve alatt befutotta azt az életpályát, melyre mi 40, 50, 60 éven át sem vagyunk képesek. Még kislány volt, mikor elkerült Thuringiába, jövődöbéli férje, Lajos örgróf családjához. A fiatalon férjhez ment Erzsébet szentségi házasága, testi és lelki egység, isteni megengesztelődés forrása. Magáévá tette Isten fiának, Jézus Krisztusnak programját: Szolgai alakot öltött, kiüresítette magát és hasonló lett az emberhez. – Olyannyira, hogy éhínség idején a fejedelmi raktárakat is megnyitotta a szegények számára. Az udvar áskálódására a férje a „rózsacsoda” bekövetkeztekor csak azt felelte az előkelelőségeknek: „Engedjétek a jót tenni!” Amikor Erzsébet fiatalon megözvegyült, a kiűzetés jutott osztályrészül gyermekeivel együtt télvíz idején. Ekkor magára öltötte Szent Ferentől kapott köpenyt és derűsen Te Deumot énekelve vállalta sorsát.

Mit mond nekünk Szent Ferenc? „A szenvedésben, ha megkísért a kétségbeesés, a lemondás, az odaadás, a jócselekedet közelebb visz Istenhez. Van egy gyönyörű kert, gyémánt az ajtaja, égi rózsát terem, soha nincs bezárva. Nincs ajtaján lakat, könnyen beléphetsz, ha tiszta szíved, te is rózsza lehetsz.”

805 esztendővel a Szent Ferenc rend megalapítása után „sem lehet Jézus Krisztust egy dologban követni” – mondta nemrégiben Barsi Balázs atya a Krisztus követésről. Erre jók a szentek: Krisztust „utánozni”.

És mit tehetek én? E szentek példáját (lásd Caritas) követve élni, tőlük tanulni. Ha nem tudom, miként, akkor így imádkozhatom: Krisztus, mit tennél a helyemben?

Ezzel a gyermeki lelkülettel, mely Krisztus születésekor eltöltött bennünket, hívlak kedves testvérem 2015. január 7-én az esti mise után kezdődő kilencedre, ahol Erzsébet unokahúgára Szent Margit-ra emlékezünk. „Margit imái vezekelve szállnak...” Maradok testvéri szeretettel veletek:

Wirth Csabáné Erika

Szent-Gály Kata

Margit

ORATE FRATRES

Testvér, ki itt élsz lenn, a szélesvásznú,
alföldi tájon, vagy Pannóniát
mondod hazádnak, zöld-ezüst tavával,
hol vén hegyekre szőlők rendje hág, —
örizd e földet! Hadd szivedre hatni,
mit ásó tár fel: hogy nehéz falak
s őrt álló tornyok sűrű kézfogása
tartotta Rómát mély egünk alatt.
Az omladékba költözzék be lelked,
a régi láncnak alkosd új szemét,
érezd meg azt, hogy küldetésed mások
sorsát vigyázni, mert e föld: tiéd.
Isten nevében az. Nagyobb a távlat,
mint Róma volt. Vess lángot, őrtüzet,
jelezd, hogy élsz. — mert virrasztó magányod
s kitárt kezed a Békét őrzi meg!

Prohászka Ottokár gondolatai az új év első napján

A múlt évet azzal zártuk be, hogy hálát adtunk mindenért; hálát életért, öntudatért, egészségért, erőért, munkakedvért - hálát barátságért, szülő, hitvesi, testvéri, gyermeki szeretetért, hálát a természet s a kegyelem minden adományáért. Az új évet pedig kezdjük meg hittel: hódoljunk meg Isten szent fölségének. Imádjuk őt, az élet s halál Urát s az idők s az örökkévalóság Királyát. Ez év első napján adományainak új sorozata előtt állunk. Uram, élet és erő forrása, én csepp vagyok a vedren, éppúgy kezeidből való vagyok, mint csillagos világaid; áldlak s örülök, hogy vagyok. Ez a szent öröm hajnalt fest ez év első reggelébe, s e hajnalban lelkem a te pacsirtád. Kérlek, adj hitet, adj világosságot; nem tudom mit hoz ez év, de bármit hozzon, ne sötétüljön el a lelkem.

/Prohászka Ottokár/

A két Róma

Békét és kiegyezést akar a régi Róma és az új Róma egyaránt. Szent Péter utódja Argentínából érkezett az új Rómába, Konstantinápolyba, Isztambulba, hogy testvéri csókkal kiegyezzen Szent András utódjával, az ortodox keresztények ökumenikus pátriárkájával, aki otthon van, hiszen törökországi születésű, de idegen, mert a görög kisebbségből származik.

Csaknem ezer év telt el azóta, hogy Humbert bíboros a pápa nevében kiátkozta a konstantiná-

polyi pátriárkát. Azóta jött tatár is, török is, felemelkedtek és összeomlottak világbirodalmak, a két Róma is számtalan alkalommal cserélt gazdát. Össze lehet ezer év után kötni, ami összetartozik? Valóban csak annyi kell, hogy Ferenc pápa és Bartholomaiosz pátriárka kiegyezzen, s újra egységes lesz Krisztus egyháza, amelyért minden hívő imádkozik minden misén ezer éve?

Pápai látogatás az egyházak közeledéséért

Ferenc pápa és I. Bartholomaiosz konstantinápolyi pátriárka találkozása során arra koncentrált a Szentatya, hogy mi a közös bennünk – mondta az MNO-nak Kránitz Mihály. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának tanszékvezetője elmondta, az ökumenikus haladás ellenére még ma sincs közös liturgia az óhitű és a latin rítusú egyházak között.

Valószínűleg nem. Ez történelmi, politikai, gazdasági kérdés is. Ezeréves bizalmatlanságot áthidalni olyan gesztusokat, engedményeket követelne meg, ame-

lyekre a vezetők talán hajlandóak lennének, de a hívek kevésbé. Valahogy megszoktuk, hogy lehet élni a másik nélkül. Nincs szükségünk az egységre, elég erősek vagyunk egyedül, az idősebb testvérek nélkül is. Angolok vagyunk, németek, franciák, amerikaiak, olaszok, magyarok. Modernek és felvilágosultak. Ezer éve még jelentett valamit az egyházszakadás, 1453-ban, Konstantinápoly elestekor szintén, de most, 2014-ben apróságnak tűnik, amelyért már nem is nagyon akarunk küzdeni.

Ha gesztusokat teszünk, vagy a pápa a mi nevünkben Mekka felé fejet hajt, az

később akár gyümölcsöző is lehet, de vajon szabad-e az iszlám előtt ilyen tenni? Miért nyújtuk ki mi a kezünket feléjük, mikor ők semmilyen hasonló lépést nem tesznek, sőt randalíroznak az utcáinkon, s emberek fejét vágják le az iraki sivatagban? Tele vagyunk téveszmékkel az iszlám világgal és az ortodox keresztények kultúrájával kapcsolatban, s azt hisszük, a liberalizmus megoldja a problémákat. Egy anglikán püspök azt indítványozta, hogy Károly herceg koronázásán olvassanak fel a Koránból, minthogy a modern Nagy-Britanniában már mások a viszonyok, mint II. Erzsébet 1953-as trónra lépésekor. Biztosan így van, Károly herceg maga is beszélt arról, hogy nemcsak katolikus, de mozlím, hindu és zoroasztriánus leendő alattvalói ugyanolyan értékkel bírnak a szemében, mint anglikán testvérei, akiknek védelmére egyébként felesküszik, amikor megkoronázzák. De ez nem gesztus, csak egyszerű butaság, amely elárulja, hogy a hitet és a vallást csak külsőségeiben, politikai célból vizsgálja Lord Harries of Pentregarth. Ha nem vagyunk tisztában

saját értékeinkkel, kultúránkkal, képességeinkkel, addig nyitni sem tudunk mások felé.

Amíg nem értjük meg se a mozlímokat, se az óhitű keresztényeket, addig úgyse fogjuk érezni a gesztusok jelentőségét, addig politikának fogjuk fel a párbeszédet. Ebben az esetben pedig a tárgyalások olyanok, mint a palesztinok és az izraeliek között, feszültek, bizalmatlanság van mindkét oldalon, s az eredményeket is addig lehet csürni-csavarni, amíg a szavak épp az ellenkezőjüket jelentik. Persze valójában sose értettük

őket, s ők se minket. Ezer éve sem és ma sem. Ez sajnálatos, rengeteg háborút vívtunk emiatt, no meg az ebből fakadó érdekkülönbségek miatt, egész országok váltak pusztasággá a vallási-kulturális alapú, de gazdasági okokból kitört hadakozások miatt, de nem szabad feladni a reményt, törekedni kell arra, hogy stabil alapról tudjunk kezet nyújtani.

Ferenc pápa fejet hajtott Mekka felé a Kék mecsetben, s testvéri, közös misét tartott Bertalan pátriárkával. Az út kezdete.

Szerző: Sitkei Levente (MNO)

Bódás János

MINDEN JAVUNKRA VAN
(Róm 8,28)

Új esztendő... Nem tudja senki sem, hogy mi vár reá, merre, hova lép. Az ismeretlenség ködébe rejtve mi van: örvény, orom, vagy szakadék? Nincs kikövezett út, egyenes pálya, biztos cél felé vezető sínek. Hogy a holnap titkát is kitalálja, nem adatott meg soha senkinek. Úgy megyünk a jövő felé, akárha sötétbe lépnénk... De örvény, verem Felett, — jó tudni —, védőn alánk tárja hűséges karjait a kegyelem. Öröm, bánat, élet, halál, akármí jöhet, a szívem mégse nyugtalan, tudom: „Kik Istent szeretik, azoknak minden javukra van!”

Tituszhoz 2,10
Ne tolvajkodjanak, hanem teljes jó hűséget tanúsítsanak; hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékecsítsék mindenben.

A Mennyek kulcsa

Egyszer volt, hol nem volt, messze-messze innen, ott, ahol a kurta farkú malac túr, élt egyszer két testvér. Az egyik nagyon szépen tudott énekelni, a másik nagyon szépen tudott hallgatni.

"A Mennyek Kulcsa a kezében van, senki nem árt neked."

- énekelte a fiú, és a lány hallgatta a testvére énekét és látta, hogy a zene ütemére virágszirmok peregnek és az ének hangjait, mint a pókháló ezüstös fonálát felkapja a szél. Ettől a naptól fogva akár szomorú volt, akár vidám, a fülébe csengett az ének és ha nem hallotta senki, ő is ezt dúdolta és ha ráért, próbálta elképzelni, hogy milyen lehet az az ember, akinek a Mennyek Kulcsa a kezében van.

Egy napon, amikor a tavaszi mezőn sétált, egy patakhoz ért, amin egy híd vezetett át. Átment a hídon és a híd túloldalán egy szürke, égmagas fa tövében eléje toppant egy öregember, aki így szólt hozzá:

- Tessék, itt van a kulcs, vagy nem ezért jöttél, nem ezt kerested?

A lány nézte a kulcsot, a véseteket, a gyémántokat és a közepén a smaragdot és ezt kérdezte:

- Nekem adod?

- Nem adom neked, mindig is a Tiéd volt, csak már elfelejtetted.

Állt a lány csöndesen, kezében a kulccsal és nem merte megkérdezni, hogy ez most a Mennyek Kulcsa-e, hanem csak megköszönte szépen az ajándékot.

Ahogy a virágos mezőn hazafelé ballagott a kulccsal a kezében, arra gondolt, hogy most odaszalad a testvéréhez és megmutatja neki.

"Nézd, látod igaz az ének, és köszönöm szépen, hogy megmondtad, hogy a kezében van, mert látod itt van." - így zengtek benne a szavak.

Nagyon boldog volt, mert hirtelen minden tiszta lett a számára, mint egy végtelen oldalú kristálygömb, de amint közelebb ért, egyre halkult a zengés, a kristálygömb sziporkákká esett szét és elszöktek előle a szavak.

Megállt a testvére előtt és mindaz, amit meg akart köszönni, amit cserébe akart adni, amit el akart mesélni a világról és amit kívánni akart neki, egyetlen szóba állt össze, de azt sem mondta ki.

Lily Water

Ha tudtam volna...

Egy építész hosszú éveken át hűségesen dolgozott egy vállalkozónál. Egy újabb megbízatást kapott: új villát kellett építenie a város legelőkelőbb negyedében.

- Az ár nem számít, használja a legjobb anyagot – mondta neki.

A munka szépen haladt előre. Az építész azonban így gondolkodott magában: "ha a belső munkához gyengébb anyagot használok, valamit nyerhetek én is a munkán".

Amikor a ház elkészült, a tulajdonos fogadást adott az esemény alkalmából. Hosszú és elismerő beszédben méltatta az építész kitartó munkáját. A végén átadta neki a kulcsot:

A ház az Öné, elismerésül a sokéves, hűséges munkáért.

Bruno Ferrero nyomán

Közös sütögetés – PALACSINTAKEDVELŐKNEK

Ha már sok volt az édesség, akkor eljött az ideje a palacsintázásnak ... Igen!
Mert ez BACONOS PALACSINTA!

Baconos palacsinta (!)

Kikeverünk egy kevésbé híg palacsintatésztát:

25 dkg liszt
2 tojás
tej
egy csipet só
egy csipet cukor
két evőkanál olaj
szódavíz

JÓ ÉTVÁGY!

(Ha először a lisztet keverjük el a tojásokkal, s csak utána lassan adagolva adjuk hozzá a tejet és a szódát felváltva - akkor nem lesz csomós a tészta)

A baconszeleteket szorosan egymás mellé téve megsütjük a palacsintasütőben (egyszerre legalább 5 befér).

Ez után sütjük kis a palacsintát úgy, hogy hosszában csurgatjuk a tésztát a sütőre (kettőt egymás mellé) majd ráhelyezzük a megsült bacon szeleteket, újabb tésztát csorgatunk rá, s kisütjük.

Nagyon finom (érdemes sokat készíteni)!

Játék

Uram, szeretek játszani.
 Legyen az „Komámasszony, hol az olló?“,
 „Ki nevet a végén?“,
 „Utolsó pár, előre fuss!“,
 vagy éppen szólánc vagy barkochba.
 Ilyenkor együtt lehetek barátaimmal.
 Önfeledten nevetünk, nagyokat izgulunk,
 jól esik a lazítás.
 Szerintem te is szeretsz játszani, Uram.
 Ahogy ezt a világot jókedvedben megteremtetted.
 Majd megpihentél a hetedik napon.
 Ahogy játszol az óceánnal vagy a Leviatánnal.
 Ahogy Péld 8,31 szerint ezt mondod magadról:
 „Játszadoztam földje kerekéségén,
 és gyönyörködtem az emberekben.“
 Úgy tudom, a te Fiad is szeretett játszani.
 Ahogy elnézte a játszó gyerekeket Galilea kis településein.
 „Furulyáztunk nektek, és nem táncoltatok...“
 Péter, a kőszikla tudna mesélni,
 hogy ő a szójátékok mestere volt!
 De akkor is játszott,
 amikor a szálkáról és a gerendáról mesélt,
 vagy a tevéről és a tű fokáról szólt.
 A hosszú vándorlások során talán szóláncot játszott
 tanítványaival.
 Hiszem, hogy ő tudta: a játék szent dolog.
 Segíts, Uram, hogy mindig
 becsületos és tisztességes tudjak maradni.
 Taníts meg veszíteni is.

Fabiny Tamás

Elindult a Fiú

Hogy betelt az idő, kaput nyitott a távol,
 s elindult a FIÚ az örökkévalóságból.
 Múló évezredekén úgy lépett át a lába,
 mint kinek az idő cselédje, hű szolgája.
 Váratlan érkezett egykor, karácsony este,
 gyermek képében egy parányi, gyöngye testbe',
 s volt, ki sejtette már: e mustármagnyi Élet
 megnő majd, s átszövi végül a Mindenséget.

(Füle Lajos)

Reményik Sándor

Eredj, ha tudsz

Eredj, ha tudsz... Eredj, ha gondolod,
 hogy valahol, bárhol a nagy világon könnyebb
 lesz majd a sorsot hordanod, eredj... Szállj,
 mint a fecske, délnek, vagy északnak, mint a
 viharmadár, magasából a mérhetetlen égnek.
 Kémleld a pontot, hol fészekrakó vágyaid ki-
 bontod. Eredj, ha tudsz. Eredj, ha hittelen hi-
 szed: a hontalanság odakünn, nem keserűbb,
 mint idebenn. Eredj, ha azt hiszed, hogy oda-
 künn a világban nem ácsol a lelkedből, ez érző,
 élő fából az emlékezés új kereszteteket. A lelked
 csillapuló viharának észrevétlen ezer új hangja
 támad, süvít, sikolt, s az emlékezés keresztfáira
 téged feszít a honvágy és a bánat.

Eredj, ha nem hiszed. Hajdanában Mi-
 kes se hitte ezt, ki rab hazában élni nem tudott
 de vállán égett az örök kereszt s egy csillag Zá-
 gon felé mutatott. Ha estéknként a csillagok. fü-
 rözni a Márvány-tengerbe jártak, meglátogatták
 az itthoni árnyak, szelíd emlékek: eszeveszett
 hordák, a szívét kitépték. S hegyeken, tengere-
 ken túlra hordták... Eredj, ha tudsz.

Ha majd úgy látod, minden elveszett:
 inkább, semmint hordani itt a jármot, szórd a
 szelekbe minden régi álmod; ha úgy látod, hogy
 minden elveszett, menj őserdőkön, tengereken
 túlra ajánlani fel két munkás kezéd. Menj hát,
 ha teheted. Itthon maradok én! Károgva és ső-
 téten, mint téli varjú száraz jegenyén. Még nem
 tudom: jut-e nekem egy nyugalmas sarok, de
 itthon maradok. Leszek őrlő szú az idegen fá-
 ban, leszek az alj a felhajtott kupában, az ide-
 gen vérben leszek a méreg, miazma, láz, lap-
 pangó rút féreg, de itthon maradok! Akarok len-
 ni a halálharang, mely temet bár: halló fülekbe
 eseng és lázít: visszavenni a mienk!

Akarok lenni a gyújtózsínór, a ka-
 nóc része, lángralobbant vér, mely titkon kúszik
 tíz-száz évekig hamuban, éjben, míg a keser-
 vek löporához ér. És akkor! Még nem tudom:
 jut-e nekem
 egy nyugal-
 mas sarok,
 de addig,
 varjú a szá-
 raz jege-
 nyén: én
 itthon mara-
 dok.

IMÁDSÁG, GONDOSKODÁS, KAPCSOLATOK EGY SOKGYERMEKES CSALÁDBAN

Minden egyházközségben vannak családok, amelyeket a környezetük jól ismer számtalan különböző tevékenységéről: a gyermekek feltűnnek a ministránsok között, énekelnek, gitároznak, és nem sajnálják a fáradságot az időigényes közösségi programokban való részvételre, a szülők szervezési feladatokat vállalnak, és számítani lehet rájuk a helyi közösség életének fontos csomópontjain. Ha egy ilyen családban sok gyermek van, a jelenlétük még intenzívebb. A hódmezővásárhelyi Szabó Ferencsel és Szabóné Király Enikővel arról beszélgettünk, milyen az élet belső és külső oldala egy olyan katolikus családban, ahol kilenc gyermek született.

(Átvétel a Szív újságból)

Hogyan változik meg az élete belsőleg annak, akinek gyermeke van, ráadásul sok gyermeke? Miben látja az ember másnak a másikat és önmagát, miután közös gyermekeik születtek?

Szabó Ferenc: Az első, amit kiemelnék, és ami a legfontosabb, hogy a klasszikus nőből anya lesz. A változás sok apró jelenségben megfigyelhető, csak egy konkrét példát említek: az egyik gyermekünk születése után éppen rossz alvó voltam, és éjszakánként többször beleborzongtam, amint hallottam, hogy a nagy éjszakai csendben először felkel Enikő, majd felsír a kicsi, vagyis az anya előre megérzi a gyermek gondját, baját, de ugyanígy persze a pozitív dolgokat is. Csodálatos volt látni ezt az átalakulást.

Szabóné Király Enikő: Az első gyermekünket Feri három hónapos koráig meg sem merte fogni, ez aztán persze később teljesen megváltozott. De sokkal fontosabb, hogy idővel egyre nagyobb felelősséget érzett a családjáért, és ha nem is mindig szerette a munkáját, vagy túlságosan belemélyedt, egyre tudatosabban végezte. Rá kellett jönnünk a vasárnap fontosságára, ahol nincs helye a hétköznapi robotnak. Azt meg kellett tanulnunk, hogy miként beszéljük meg a problémáinkat, miben kérjünk tanácsot másoktól, és mit oldjunk meg magunk - de szerencsére meg tudtuk tanulni.

Megváltozik az ember Istenhez fűződő viszonya, másképpen imádkozik a gyermekek születése után, mint korábban?

SZ. F.: A házasságkötésünk előtt mindkettőnk számára fontos volt a belső és személyes hit, a személyes istenkapcsolat. Amikor viszont összeházasodtunk, hiába voltunk mindketten közösségi emberek, nagyon nehezen ment az együtt imádkozás, zavarban voltunk, nem volt formája, úgy éreztük, mintha nem lennénk őszinték. Talán azért is, mert együnk családjában sem volt ez rendszeres, noha hívő, katolikus családból származunk. Az első gyermekünk születésétől fogva azonban sokkal erőteljesebb lett a közös imádságunk. Esténként sokszor éppen a gyermekek figyelmeztettek arra, hogy ideje imádkozni. A fénylő gyertya körüli fohászaink mindig nagyon őszinték voltak. Az idő persze egyre kevesebb rá, ebből a szempontból nekem különösen sok elmaradásom van, és néha nem is tudok mást tenni, mint hogy az időhiányomat, a feszültségemet vagy az idegességemet ajánlom fel. Ha igazán kegyelmi állapotban vagyok, akkor pedig tudom, hogy bármit teszek, mindig Istenben vagyok: nyugodtan dolgozhatok, úgymint Istenben dolgozom.

SZ. K. E.: Az istenképünk is változott a gyermekek jóvoltából, annak köszönhetően, hogy megtapasztaltuk, mennyire gondot visel ránk Isten. Akár betegségről, akár ruhahiányról, akár más gondról volt szó. Vagyis minél több gyermekünk lett, annál előrébb jutottunk az istenkapcsolatunkban. Mindig tudtuk, hogy a rengeteg ajándékot, amelyben részünk volt, nem mi teremtettük meg, nem a mi erőnkől lett. Ahogyan pedig az ebédet előkészítve az ízlésük szerint csoportosítom a gyermekeket, a gondjaik, az igényeik és az élethelyzetük szerint is csoportosítom őket, s napközben a feladataimat végezve így kérem nekik Isten segítségét.

SZ. F.: Közhely, hogy a gyermek ajándék, de nekem ez nagyon komoly tapasztalatom. Emlékszem, amikor az első gyermekünk picit volt, csak fogtam és csodáltam, s arra gondoltam: hát, én ilyen nem tudok alkotni; nem az én kreatúram, nincs érdemem abban, hogy létezik. És

most, hogy már az esküvőjére is sor került, ugyanígy érzem, akárcsak a többi gyermekkel kapcsolatban.

Ha valakinek szép, egészséges és okos gyermekei vannak, ráadásul sok, mit tud mondani azoknak, akiknek nem lehet gyermekük? Voltatok-e már olyan helyzetben, hogy szembesülnötök kellett ilyen párok fájdalmaival?

SZ. F.: Előfordult, hogy egy munkatársam elsírta magát a jelenlétben, és elmesélte, hogy nekik miért lehet csak két gyermekük. Közele ismerőseink is kerültek már minket évekig, mert születése közben meghalt a gyermekük, és nem tudták feldolgozni a fájdalmaikat. Lehet, hogy rosszul tettük, de mi is diszkrétek voltunk, és nem kerestük a társaságukat. Valójában nekem az tetszik a legjobban, ahogyan édesapám beszél azokkal, akiknek nincsenek gyermekeik vagy unokáik: mindig lelkesen mesél, vagyis az örömét osztja meg, és ez sokkal jobb, mint a diszkréció, mert a többiek örömmel hallgatják, és a megosztott öröm felemelő.

SZ. K. E.: Nálunk mindig könnyen születtek és mindig egészségesek voltak a gyermekek, el sem tudtuk képzelni, hogy másoknál gondok lehetnek ezen a téren. Hajlamos is voltam kissé büszkén mesélni a gyermekeimről, de miután néhány-szor szembesültem mások nehézségeivel, beláttam, hogy nincs jogom föléjük helyezni magam. Egészen addig nem tudtam felfogni, milyen fájdalmaik lehetnek családoknak, amíg nem volt egy magzatunk, aki a Jóistenhez került. Azóta pontosan tudom, mit éreznek azok az anyák, akiknek nincs vagy már nincs gyermekük.

Szülőként mi az, amit mindenképpen meg kell adnunk a gyermekeinknek, és mi az, amit nem szabad megadni? Mire van leginkább szükségük a gyermekeknek?

SZ. K. E.: Ránk, kettőnkre. Nem a játékok és az ajándékok a legfontosabbak, hanem a két szülő.

SZ. F.: Bennünket egy kiváló pap készítette fel az esküvőre, a szegedi Katona Nándor atya, és ő mondott valamit, ami a mai napig a fülemben cseng: a családban a legfontosabb a szülők egymás iránti szeretete, abból nő ki minden. Ennyi gyermeknél viszont már nem lehet mindenkinek egyformán adni. Mindenkinek azt kell adnunk, amire éppen a legnagyobb szüksége van.

SZ. K. E.: A legkisebbeknek időre, rengeteg időre van szükségük. A nagyobbaknak inkább minőségi időre és szabadságra. Néha aggódtam, hogy mivel mi nem nézünk tévét, a gyermekek kárát fogják látni, és nem tudnak majd miről beszélgetni másokkal. Az egyik gyerekünk többször panaszkodott, hogy nincs igazi baráti köre, mert nincsenek közös témái másokkal, de a többieknek ez nem okozott gondot. Szintén rendhagyónak számít, hogy nálunk a gyermekek általános iskolás korukban nem kapnak telefont. A számítógép használatát szintén korlátozunk és szabályozunk kell. A vad ötletekkel is csínján bánunk. Ahogyan penészes ételt sem adunk a gyermekeknek, egyéb veszélyektől is óvunk kell őket.

Előfordul-e, hogy feszültség adódik az iskolában tanult elvek és az otthon képviselt értékrend között?

SZ. F.: A szexuális felvilágosítás terén például voltak ilyen feszültségek, de mivel a gyermekek mindig elmesélik, amit az iskolában hallanak, meg tudjuk beszélni egymással a kérdéseket. A gyermekek számára amúgy evidens, hogy van, ami az iskolában három, de otthon kettő.

SZ. K. E.: A testvérek ebből a szempontból nagyon erősítik egymást, és a család közösségünk gyermektagejai között is érvényesül ez a megerősítő támasz. Éppen ezért a gyermekek számára nem kétséges, hogy vitás kérdésekben melyik a helyesebb álláspont: az a mély igazság, amit otthon hallanak, a többi viszonylagos. Persze nem a matematikáról van szó, hanem egzisztenciális kérdésekről.

És milyen tapasztalat, ha a szülőnek el kell engednie a gyermekeit? Nektek már két lányotok is férjhez ment...

SZ. F.: Számomra hitből fakadó tapasztalat, hogy a legnagyobb ajándék ez: felnevelhetem a gyermekeket, és együtt lehetek velük. Nem magunknak neveljük a gyermekeket, hanem az életnek, a saját életüknek. Öröm látni, hogy a gyermekek felnőnek, és párt találnak maguknak. Az esküvőjük pillanatában azért mellbe vágott a felismerés, hogy a lányok függetlensége most már végleges, de ezt a fájdalmas érzést azért lehet kezelni.

SZ. K. E.: A lányok elengedése számomra nem jelentett fájdalmat, netán ürességet, hiszen elegen maradtak még itthon. Meg-

nyugtató, hogy a vökkel kölcsönösen jó a kapcsolatunk, gyakran összejárunk. Az egyik lányunknak már van saját gyermeke, és ez megváltoztatta a kapcsolatunkat. Eleinte fel sem tudtam fogni, hogy ugyanolyan kapcsolatban van egy férfival, mint én a férjemmel, a vajúdása óráit is végiggyöttrődtem vele, és csak hónapok múltán tudtam megfogalmazni magamnak, mi is az az eufórikus érzés, amelyet akkor érzek, amikor a kezemben van az unokám.

SZ. F.: Nekem az is nagyon tetszik, hogy vitás kérdésekben a lányok már nem az én véleményemhez igazodnak, hanem a férjükkel együtt közös álláspontot alakítanak ki.

Mostanában sok szó esik arról, hogy mi a jelentősége a családnak az egyházban. Ti hogyan látjátok a család egyházi szerepét, és ha rajtatok múlna, hogyan alakítanátok a családos emberek egyházi szerepvállalását?

SZ. F.: Én nagyon jó dolognak tartom, hogy az iskolában korosztályonként foglalkoznak a gyermekekkel, azt viszont már kevésbé tartom jónak, hogy a család egészével nagyon nehezen tud foglalkozni a helyi egyház. A tanítás szintjén az egyház remekül bánik a családokkal, de a gyakorlatban vannak hiányosságok. Van egy ikonunk, amelyen a Szentháromság alatt a Szent Család látható. Egyszer egészen véletlenül ez alá az ikon alá helyeztük el a saját családi fotónkat - és ezzel meg is jelenítettük az egyház teológiáját. Az már sokkal nehezebb, hogy a családhoz hasonló struktúrák a helyi egyház életében is megvalósuljanak. Ezért fontos számunkra a családos közösségünk, amelyen belül a kapcsolatok ugyanolyan lényegesek és mélyrehatóak, mint a rokoni kapcsolatok. Ami a szerepvállalást illeti, olyan sokáig nem volt szabad laikusoknak egyházi feladatokat végezniük, hogy sokan már nem is akarnak. Én azonban nem lettem közömbös. Meggyőződésem szerint az egész liturgiát közösen kellene felépíteniük a hívőknek és a papnak, akinek természetesen mindig megmarad a vezető szerepe.

SZ. K. E.: Engem még az is zavar, hogy az emberek eleve a templomi ülésrendjük miatt sem tudnak közösséget alkotni egymással. Meg kellene kémünk nagy művészeket arra, hogy tervezzék át a templomaink belső terét, úgy, hogy a méltóságukat megőrizve bensőséggé váljanak. Mégis csak a világ Ura érkezik el hozzánk, hogyan ücsöröghetünk közben párhuzamos padokban? Az egyházi struktúrákat is érdemes lenne átalakítani. A lelkipásztorokat annyi adminisztrációs és anyagi feladat terheli, hogy a lélek dolgaira nem is marad idejük.

SZ. F.: Rossz látni, hogy a külsőségekre, például templomépületekre hatalmas összegeket fordítunk, a közösséget építő programok viszont támogatás nélkül maradnak. A közösség nem a pénzen múlik, de nagyon sok mindenhez egyszerűen szükség van rá. Sok-sok feladat, amely elvégezhető lenne, talán eszünkbe sem jut, annyira nem kapunk teret az egyházban. A jegyes oktatásban sokat segíthetnek hívő házaspárok, és e téren vannak jó tapasztalataink. Szerencsére a nehézségek ellenére mindig akadnak lelkes, munkától, áldozattól nem féltő emberek, akik továbblendítik az elbizonytalanodó hívőket. Itt, Vásárhelyen jó pár éve a domonkos nővérekkel közösen számos vezető együtt munkálkodik, velük igyekszünk összefogni a közösségeket, segítséget nyújtani az egyházközség működtetésében a plébánosunknak.

Falu Tamás

VALAKI

Itt valaki vigyáz rám,

Elsimítja a párnám.

Fölemel, ha elestem,

Megtámasztja a lelkem.

Világosban, sötétben

Írányítja a léptem.

Érzem szívem táján át

Daktiloszkópiáját.

A szélben száll, mint porszem,

Mindenütt van, s sehol sem.

Ha majd lehull az est rám,

Ő fújja el a gyertyám.

Társasjáték klub – mint misszió

Egyre nagyobb szerepet kap életünkben és a munkánkban is a társasjátékozás, nem is csupán maga a játékelmény, hanem a tervezés és fejlesztés is.

Mivel a misszióra én mindig csak a közvetlen lakókörnyezetünk, a közösségi élmény és a bennünket körülölelő kultúra szoros kapcsolódásaként tudok gondolni, a társasjátékozást meleg szívvel tudom ajánlani a gyülekezetek számára is, akár egyfajta közösségi előszobaként vagy előretolt missziós helyőrségként.

A társasjátékozás egy kifejezetten igényes és tartalmas módja a szabadidő eltöltésének, valamint nagyszerű lehetőség arra is, hogy új barátokat szerezzünk. Platón azt írta: "Többet megtudhatsz másokról egy óra játék, mint egy év beszélgetés alatt." Hogyan lehetséges ez? A közös játékban először is kapcsolatba kerülünk egymással, és muszáj átlépnünk a közöttünk lévő távolságokat. A játékos emberek nem magázzák egymást, érvényét veszítik a társadalmi vagy szociális különbségek, különben nem tudnánk játszani. Az egymást nem ismerők "kénytelenek" megismerkedni, méghozzá egy olyan természetesen kötetlen formában, amire kevés más módon van lehetőségük. A társasjátékozás közben van idő beszélgetni, ráadásul az is sokat elárul az emberről, ahogyan játszik.

Mi kell egy társasjáték klub elindításához?

A legfontosabb, hogy legyen legalább egy-két olyan ember, aki nagyon szeret játszani, mert az ő lelkesedésük és játékszeretetük fog átragadni a többiekre is. Nem kell sok játék, el lehet kezdeni a klubot már néhány alapjáték beszerzésével is – ehhez a Catan – Carcassonne – Alhambra triumvirátust bátran tudom ajánlani, minden korosztályt le tud kötni. Idővel jöhetnek a komolyabb, úgynevezett gémer játékok is, amelyek közül már több magyar nyelven is elérhető.

Társasjátékokat a Gémklubból vagy a Szellemlovas társasjáték boltból érdemes rendelni, kifejezetten keresztény társasokat pedig a Paraklétosz Kiadónál találhattok – bár azt nem javaslom, hogy missziós társasjáték klubot ilyen játékokkal töltsenek meg. Ezek maradjanak inkább a vasárnapi iskolára meg az ifire.

Ezen kívül kell egy terem, akár a helyi kultúrházban, ahová talán könnyebben eljönnek az emberek, mint egy templomba vagy imaházba, némi hirdetés, főleg a barátok-ismerősök között, és lehetőleg rendszeres időpontokban, kiszámíthatóan működő "nyitvatartás".

Érdemes regisztrálni a klubot a Magyar Társasjátékos Egyesület honlapján, ők amúgy is sok mindenben tudnak segíteni, és megismerkedni a társasjátékos világ origójának számító Boardgame Geek oldallal is.

A magam részéről kifejezetten jó közösségépítő, személyiségfejlesztő és ezek miatt egyben nem nyomulós, inkább óvatos és nyitott missziós programnak is bátran ajánlom minden gyülekezet számára a társasjátékos klub indítását.

Átvétel egy internetes missziós portálról

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ-TESTÜLET

Bagó László vagyok, 58 éves, boldog férj és 6 gyermek boldog édesapja. 26 éve élek Nagyatádon, huszonöt éve építőipari vállalkozást vezetek. Isten szeretetét és a hitet drága jó szüleimtől kaptam. Ezt tekintem igazi örökségemnek. Mindennapi életem és munkám során nap, mint nap érzem a Jóisten közelségét, segítségét. El tudom fogadni amit Tőle kapok fenntartás nélkül és, ha visszatekintek a történetekre, azt látom, hogy szebbet, jobbat kaptam, mint kértem.

Köszönöm, hogy megválasztottak képviselőnek, a Szentlélek segítségével minden erőmmel azon leszek, hogy egyházközségünk javát szolgáljam. Gyakran hirtelen lobbanékony vagyok, de szívemben, lelkemben harag soha nem marad.

Életem vezérfonala, hogy Jézus Krisztus tanítása szerint tudjak élni, családom és embertársaim segítségére.

*Bagó László
világi elnök*

Januári programok:

December 31. 18.00 Év végi hálaadás

Január 1. Teljes miserend

Január 10. 19.00 Timóteus (Ifi) Kör

Január 13. 18.30 „Játszani is engedd!”-Kör (felnőtteknek!)

Január 19. Ökumené (róm.kat.)

(Az ökumenikus alkalmak 17.00 órakor kezdődnek!)

Január 20. Ökumené (evang.)

Január 21. Ökumené (ref.)

Január 22. Ökumené (róm.kat.)

Január 23. Ökumené (ref.)

Január 24. 15.00 Műv. Ház—Ifi körösök színdarabja (Isten a metrón), majd agapé borkóstolóval

Január 31. 10.00 Csocsóverseny a klostorban

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520